

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΓΙΟΥ

ΧΩΡΙΚΩΝ ΝΥΚΤΕΡΙ

Η ΔΡΥΜΕΣ

Καμιά είκοσαριά παληοκαλύβες, με παράθυρα σαν τουφεκίστρες και με ξεχαρβαλωμένες πόρτες, έχει όλες-όλες τ' όρεινό χωριό.

Απ' τή θεία πούνε, στή ράχη του βουνού όχι και πολύ ψηλά, ἀγναντεύεται όλος ο κάμπος κάτω, που ἀπλώνεται, με τὰ χωριά του σπαρμένα εδδ' κ' εκεί.

Οι κάτοικοι του χωριού αυτού—με όλες τές προλήψές των—θα ζούσαν ήσυχη και τιμημένη ζωή, αν οι περισσότεροι από δαύτους δεν ήσαν ζουκλέφτες.

Ο Στάθης Μπράνιας είνε από τους λίγους' απ' τους νοικοκυραίους που κνιτάνε τὸ σπιτικό τους και τή δουλειά τους.

Είνε παντρεμένος' πήρε μιὰ από γειτονικό χωριό, που έχουνε να κάνουνε όλοι για τήν προκοπή της, κι' απέχτησε μαζί της τρεῖς τσοῦπες' τήν Δεσιώ, τήν Κατίγκω και τήν Μπίλω, προκομμένες και αυτές σαν τή μάννα τους.

Η καλύβα του, σαν και τής άλλες, με τήν καπνισμένη δροφή της, που ἀφίνει να παινή ο δυνατός βορείας και τὸ τσουχτερό κρύο που τρυπώνουν στα κεραμόδια, είνε χωρισμένη στα δύο, μ' ένα μικρό χωρισμα, όχι και πολύ ψηλό. Στο ένα, τήν ἀπάνω μεριά, πούνε τὸ τζάκι, μένουνε οι νοικοκυραῖοι, και στο άλλο, τήν κάτω μεριά, βάζουνε τὰ ζῶα.

Τὸ καλόβι, δυὸ καματερά, ένα μουλάρι, δυὸ γουρούνια, κάμποσα χωράφια, που σπέρνει, κ' ένα μπουτάνι είνε όλο τὸ βιός του Στάθη Μπράνια. Ἐχει και δυὸ-τρια πρόβατα στο κοπάδι του Γιάννη του Καποτά, που έχει σιάνη ολόκληρη γιδοπόβια, μα δεν είνε τώρα στο χωριό, γιατί κάθε χειμώνα ροβολάει σ' άλλα μέρη πειὸ ζεστά να ξεχειμάση τὰ πρόβάτα του, γιατί δεν ἀπέχουνε τὰ καῦμένα στο πολύ κρύο.

Ἐχει νυχτώσει για καλά.

Ἐξω τὸ χιόνι πέφτει ἀπαλά-ἀπαλά—λές κι' ο Ουρανὸς τινάζει στή γῆ τὸν ἀνθὸ του, τὸν κάτασπρο—και σκεπάζει τής σκεπές, τής ρούγες και τὸς φράχτες.

Μέσ' στο καλόβι του Στάθη Μπράνια είνε μαζεμένοι όλοι τριγύρω στο τζάκι, στή φωτειά.

Στὶνα παραγκόνι ή τουρά—όπως λένε στο χωριό τήν κροῦλα—κάθετε και καμαρώνει τής ἔγγονες της που νυχτερεύουνε—όπως κάνουνε όλες ή χωριατοπούδες τὸ χειμώνα που ή νύχτες είνε μεγάλες.

Στὸ άλλο παραγκόνι ξαπλωμένος, χωρίς να τὸν νοιάζη για τὸ θόρυβο που γίνεται τριγύρω του, κοιμάται κουρασμένος ο ἀφέντης, ο νοικοκύρης του σπητιού, για να σηκαῖ νύχτα, και προσηύχονε με κρασί ἔτοιμους τὸς τριφτάδες, που δᾶχη μιὰ ὠρα προτῆτε' απ' αὐτὸν σηκαμένη ή νοικοκυρά του, ετοιμάση, να καθίση με τὸς ἀποδέλοιπους του σπητιού, που θα ξυπνήσουνε και αὐτοί, να ρουφήξουνε μερικὸς με κρασί, για ν' ἀνδέξουνε τὸ πρωτὸ τσάφι, τὸ πρωτὸ κατᾶ, που περουνιάζει ως τὰ κόκκαλα, και ἔπειτα να τὸς φτιάσουνε με λάδι, λεμόνι και πιπέρι, για να φᾶνε για καλά. Ὑστερα ή νοικοκυρά του θα τὸς ετοιμάση τὰ ζᾶ και τὸ ταγάρι του—τὸ ταγάρι του, που θα τὸς βάλη μέσα τὸ μαῦρο κριθαρένιο ψωμί, τήν τσούτρα με κρασί και κανένα κρεμμύδι ή κάμποσες ἑλῆς για προσφάι—για να βρεθῆ τὸ πουρνὸ στή δουλειά του.

Μπροστὰ στο τζάκι ή τσοῦπες δουλεύουνε. Ἡ μεγαλύτερη, ή Δεσιώ, κεντάει μιὰ γαλάζα ποδιά, ἴσως τής προιάς της. Ἡ άλλες δυὸ, ή Κατίγκω και ή Μπίλω, κο-

πανᾶνε καλαμπόκι: κρατῶντας με τὸνα χέρι τὸ βότσι του καλαμποκού κατεβάζουσα με τᾶλλο τὸ χονδρὸ σιδερένιο λεπίδι, και οι σπόροι κίτρινοι, κατακίτρινοι, σαν κιζομπάρια, μ' ένα ἄσπρο σημαδάκι πίσω, σκορπιούνται δεξιὰ και ἀριστερά. Δίπλα ὄρθη, σ' ἔνο σεντούκι μισοκουμπισμένη ή Μπράνια με φοριωμένη τή ρόκα της γνέθει, ἐνῶ τὸ σφοντιήλι ἀνεβοκατεβαίνει γρήγορα στροφογυρόοντας και τὸ νῆμα στρίφεται.

— Τῶβρε, μωρή μάννα, ή Παναγίνα τὸ ζῶ της; λέει ή Δεσιώ.

— Ἐχασε κανένα ζῶ ή Παναγίνα; ἔρωτῆ ή Κατίγκω, προτοῦ ἀπαντήσει ή μάννα της.

Τῶχει χαμένο από τὸ πουρνὸ, ἀπαντᾶ ή Μπράνια στῆς κόρες της. Ἐφαχε ὅλη τήν ἡμέρα, για να τῶβρη.

— Αν δεν τῶφαγε κανένας λύκος.

— Πῆγε στο χωριὸ που είνε ο παππᾶς κι' ἀ μ π ὀ δε σε τὸ λύκο. Ἐτσι μουῦπανε.

— Πῶς ἀμποδένεται, μωρή μάννα, ο λύκος; ἔρωτῆ με περιέργεια και ἀπορία ή Μπίλω.

— Νά, δίνεις μιὰ δραχμὴ του παππᾶ και διαβάζει κάτι γράμματα τής Ἐκκλησίας και ἀμποδένεται ο λύκος' ὅπου βρῆ τὸ ζῶ ἀποκορώνεται και δεν τὸ τρώει.

— Ἐτσι, ἄ!! λέγει με ἀπορία και θαυμασμό, ἐνῶ ἀνεβοκατεβάζει με τὴση τέχνη τὸ λεπίδι που με δυὸ-τρια χτυπήματα τὸ βότσι του καλαμποκιού μένει χωρίς σπόρους.

Ἐπέρασε κάμποση ὠρα χωρίς να πούνε τίποτε. Κτύταζαν όλες τή δουλειά τους.

— Δε λέτε τίποτε; λέει ή Μπράνια.

Κάποιος ἄμοιρος γεννιέται

— Γιατί γεννιέται ἄμοιρος, μωρή μάννα, λέει ή περιεργή Μπίλω.

— Ἐτσι λένε, τσοῦπα μου, πῶς ἄμα είνε συντροφιά, ὠρα καλή σαν κι' ἐμᾶς, και σταματῆσουνε τήν κουβέντα, τήν ὠρα που δεν κουβεντιάξουνε κάποιος ἄμοιρος γεννιέται.

— Σωστό, πολύ σωστό, λέει ή τουρά.

Τὰ κορίτσια του Μπράνια ἐγύρισαν τὰ κεφάλια των προς τήν γρηά.

— Τότες δεν μᾶς λές, μωρή τουρά, καμιά ἱστορία, κανένα παραμῦθι. να μη μένουμε ἔτσι, ἄφανες.

— Θα σᾶς εἰπῶ, ἀπαντᾶει στῆς ἔγγονες της ή γρηούλα. Θα σᾶς εἰπῶ τής Δρύμης.

— Τῆς Δρύμης;

— Ναῖσαι. Είνε νεοαῖδες, τσοῦπες μου, του γλυκοῦ νεροῦ. Είνε τόσο ὀμορφες που ὅποιος τῆς ἰδῆ του θαμπώνουνε τὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό τους λάμπει σαν ἥλιος απ' τήν ὀμορφιά.

— Και πούνε, μωρή τουρά, αυτές ή νεοαῖδες; ἔρωτᾶει περιεργή πάντα ή Μπίλω.

— Ζοῦνε, λέει, μέσα στα νερά, σὲ κρυστάλλινα κι' ἀστραφτερά παλάτια.

— Και γιατί δεν τὰ βλέπουμε, ἀφοῦ είνε μέσ' στα νερά;!

— Γιατί δεν μπορεῖ να τὰ ἰδῆ ἀνθρώπου μάτι.

— Ἐτσι ἄ! ἔκαμαν και ή τρεῖς τσοῦπες μ' ἀπορία.

— Μονάχα, ἐξηκολούθησεν ή γρηούλα, όταν πέφτη ἀπάνω τους ο ἥλιος κάνουνε τὰ νερά να λαμποκοπᾶνε με λογιῆς-λογιῆς χρώματα. Στα παλάτια αὐτὰ μένουνε ὀλοχρονῆς και μονάχα όταν είνε τὰ ἡμερομῆγια τὸν Αὔγουστο, ἀνεβαίνουνε στή γῆ. Γι' αὐτὸ τὰ ἡμερομῆγια τὰ λένε και τὰ δροῦματα!

— Και τί κάνουνε ποῦρχονται στή γῆ ἀπάνω.

— Νά, ρέβουνε τὰ ροῦχα κεινῆς που δὰ ξεχάση και θα πλύνη κεινῆς τῆς ἡμέρες.

— Ἐτσι, ἄ!! κάνει με ἀπορία ή Μπίλω.

— Εἶδες ποτέ στή ζῆση σου Δρύμης, μωρή τουρά; ῥωτᾶει ή Δεσιώ.

— Ἐγὼ ὄχι, μα μουλεγε ή τουρά μου πῶς ή τουρά της εἶχε λημονήσει μιὰ φορὰ πῶς ἦτανε τὰ Δρύματα κ' ἔπλενε στο πο-

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΜΙΡΑΜΠΕΛΛΟ

τάμι. Ἐκεῖ που ἔπλενε ἔξαφνα στήν ἄλλη μεριά του ποταμοῦ τῆς παρουσιαστήκανε ή Δρύμης, θαμπώσανε τὰ μάτια από τήν ἔμμορφάδα τους, που ἀναγκάστηκε να τὰ κλείση. Ὅταν τὰ ἀνοῖξε πάλι, ή Δρύμης δεν ἦσαν ἐκεῖ, εἶχανε γίνει ἄφαντες, εἶχανε χαθῆ γιατ' είνε ἀερικά, φτιασμένες με ἀέρα.

— Με ἀέρα! ἔ! λένε μ' ἔκπληξι όλες ή τσοῦπες του Στάθη Μπράνια.

— Είνε ἀλήθεια, μωρή μάννα, αὐτὰ που λέει ή τουρά; ῥωτᾶει μ' ἀπορία πάντοτε ή Μπίλω.

— Ὅλα αὐτὰ δεν τὰ χωράει τὸ μυαλό της. Είνε μικρή ἀκόμη και δεν έχει βουτηχτῆ στῆς προλήψεις.

Με τήν κουβέντα ή ὠρα πέρασε χωρίς να τῆ νοιώσουνε.

Τὸ κοπάνισμα του καλαμποκιού ἔγινε και τὸ νυχτέρι τέλειωσε.

Οι χωρικοί δεν νυχτερεύουνε και πολύ: δυὸ-τρεῖς ὠρες. Κατὰ τή δουλειά που θαῦχουνε.

Ἡ τουρά κάνει πρώτη τήν ἀρχή και στρώνει στο παραγκόνι της να κοιμηθῆ.

Ἡ Μπράνια, ἄφησε τή ρόκα της και πάει να ρίξη μιὰ ματιά στα ζᾶ.

Ἡ Κατίγκω μαζώνει τῆς γυνῆς νιότες τῶν ἀραποσιτιῶν, ἐνῶ ή Μπίλω με τῆ σκοῦπα, που είνε ἀπό ἀράνα, δεμένη σφιχτά και στέρια στήν ἀκρη ἐνὸς μακροῦ ξύλου, σωριάζει σὲ μιὰ μεριά του τοίχου τὸ καλαμπόκι που κοπανήσανε.

Μονάχα ή Δεσιώ κεντάει ἀκόμη τή γαλάζα της ποδιά' θέλει δυὸ-τρεῖς βελονιές και τελειώνει.

Σὲ λίγο ὅλοι θα κοιμῶνται.

Ἡ νύχτα προχωράει.

Ἐξω ἔπαψε τὸ χιόνι να πέφτη. Σκοτάδι και ἡσυχία τώρα μέσα στο καλόβι του Στάθη Μπράνια. Ὅλη ή φαμίλια κοιμάται και δεν ἀκούγεται παρὰ ή ἡσυχη και κανονική ἀνάσα των.

Τὰ ζᾶ κοιμῶνται και αὐτὰ ὄρθια στο παγκί των και βγαίνει ἀπὸ τὸ μέρος τους μιὰ μλόχα ἀπὸ ὀβονιὰ νωπή και κίτουρα τῶν ζῶων, και πλημμυρίζει τὸ παληοκάλυβο. Ἡ μύτη τῶν χωρικών είνε συνειδημένη στήν ὀσμὴ αὐτῆ και δεν κάνει καμμιὰ ἐντύπωση.

Ἡ φωτειά καιε ἀκόμη, κόκκινη-κόκκινη στο τζάκι και μοιάζει μέσα στο σκοτάδι σαν μάτι ἄγροπνο Δράκοντα.

Μπροσὸ στο τζάκι ἔχουνε στρωμένα και ἔχουνε ξαπλωθῆ ή Μπράνια με τῆς τσοῦπές της, με τὸ κεφάλι προς τῆ φωτειά.

Και ή τσοῦπες του Στάθη Μπράνια κοιμῶνται κι' ὀνειρεύονται τῆς Δρύμης τῆς ἀνεμοῦφαντες, τῆς πανέμορφες, που ὅποιος τῆς ἰδεῖ του θαμπώνουνε τὰ μάτια από τήν ὀμορφάδα, που ζοῦνε μέσα στα γλυκὰ νερά σὲ κρυστάλλινα παλάτια, σὲ παλάτια που δεν ἔμπορεῖ να τὰ ἰδῆ ἀνθρώπου μάτι, μονάχα όταν ο ἥλιος πέφτει ἀπάνω τους κάνουνε τὰ καθάρια τὰ νερά να λαμποκοποῦνε με λογιῆς-λογιῆς χρώματα.

Ἰωάν. Μ. Μαγκανάρας

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέον Α' ἡγάπα να διατρέχη τὸς Παρισίους ἰκόγκνιτο, ὅπως ο καλῆφης Ἀρουν-ἄτ-Ρασσιδ. Εἰς τὰς διαφόρους ἐκδρομάς του ἀνά τήν πόλιν ἦτο πάντοτε ἐνδεδυμένος με μιάν ρενδιγκόταν φαϊάν, ἐντελῶς κουμβωμένη, και ἐφόρει ένα πλατὺν πῖλον στρογγυλὸν με πλατεῖας πτέρυγας. Αὐτῆ ή ἐνδυμασία τὸν καθίστα δυσγνώριστον. Μερικὰς φορὰς ἐξήρχετο μόνος, συνήθως ὅμως συνοδευέτο ὑφ' ἐνὸς τῶν στρατηρχῶν του. Μίαν πρωτᾶν ἐξῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ του ἀγαπητοῦ του στρατάρχου Δουρόκ με πολιτικὴν ἐνδυμασίαν και μετέβησαν πεζῆ εἰς τήν θέσιν Βαντόμ ὅπου ἔφθασαν κατὰ τήν ἀνατολήν του ἡλίου. Ὁ Ναπολέον ἐξῆτασε λεπτομερῶς τὸ γιγαντιαῖον ἰκρίωμα τῆς ἀνεγειρομένης στῆλης, ἐφ' ἧς θα ἔτοποθετεῖτο τὸ ἄγαλμά του. Μετὰ διαμονὴν τριῶν ὥρων, καθ' ἃς δεν ἀνεγνωρίστησαν, ἐπέστρεψον εἰς τὸς Παρισίους, διερχόμενοι δὲ πάλιν διὰ του βουλευσάτου εἶδον τὰ καταστήματα ἀκόμη κλειστά. Τότε ο Ναπολέον εἶπε προς τὸν Δουρόκ. Πόσον ὀκνηροὶ είνε οι Παρισίνοὶ τούτου του τμήματος, και ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πρὸ τῶν Κινεζικῶν λεγομένων λουτρῶν. Ταῦτα ἦσαν ἐν μέγα οἰκοδόμημα ἔχον μίαν ὄψιν πολὺ παράδοξον. Τὸ ὅλον οἰκοδόμημα ἀπεικονίζε πιστῶς μιάν Κινεζικὴν παγόδα. Ἐσωτερικῶς δὲ ἦτο πολυτελέστατα κεκοσμημένον, παρέχον εἰς τὸς ξενολάτραις ὅλην τήν περίεργον Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν και τρυφήν. Εἰς τήν δεξιάν πτέρυγα του οἰκοδομήματος ἦτο ἐν ἔστιατόριον εἰς τὸ ὅποιον ἐσύχναζον οι πλουσιώτεροι τῆς Γαλλικῆς μητροπόλεως.

Βλέπων ο Ναπολέον τὸ ἐστιατόριον τοῦτο λέγει προς τὸν Δουρόκ. «Δὲν εἰσερχόμεθα διὰ να γευματίσωμεν... ἔ, τί λέγεις;» «Μεγαλειότατε, λέγει ο Δουρόκ, εἶνε πολὺ ἐνωρίς, δεν εἶνε ἀκόμη ή ὠρα 9». Μπᾶ! ἐπανέλαβε ο Ναπολέον, τὸ ὠρολόγιόν σου βραδύνει, ἔχω μιάν πειναν τρομεράν. Τέλος εἰσῆλθον και ἀφοῦ ἐγευματίσαν ο Ναπολέον ἡγέρθη και παραγγείλας εἰς τὸν Δουρόκ να πληρώση τὸ λογαριασμὸν ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ Μόγας στρατάρχης ἐξῆτησε τὸ χρηματοφυλάκιόν του διὰ να πληρώση, ἀλλὰ μάτην διότι εἰς οὐδὲν τῶν ἑυλακίων του εὑρίσκετο. Ἐγινε ὀχρὸς σκεπτόμενος τὰ συμβεβημένα. Ἡ ἀμνηχανία του ἦτο μεγίστη, ο ὑπάλληλος ἀναμένει τήν πληρωμὴν του λογαριαμοῦ ὅστις ἀνήρχετο εἰς δώδεκα φρ. Ὁ αὐτοκράτωρ ὅστις δεν ὑποπτεύετο τοιοῦτόν τι ἤρχισε να ἀνυπομονῆ. Ἐστρεψε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τήν κεφαλὴν του προς τὸν Δουρόκ και του ἐφώνασε: «Ἐμπρός, κάμε γρήγορα, βραδύνουμεν».

Οἱ διάφοροι πωληταί, γαλακτοπῶλαι, ὕδροφόροι κλπ. ἤρχισαν να γεμίζουν τήν ὁδόν. Ὁ Ναπολέον δεν ἦτο συνειδημένος να ἀναμένει, και ο Δουρόκ καιτοι γνωρίζων τήν θέσιν του αὐτοκράτορος, δεν ἠδύνατο να εὔρη ἐν μέσον διὰ να θέση τέλος εἰς αὐτὴν τήν ὑπόθεσιν. Τέλος, ἀποφασιστικὸς μετέβη παρὰ τῆ κυρία του καταστήματος και λέγει προς αὐτὴν με ἕνα τόνον εὐγενῆ και ἐντροπαλόν: «Κυρία, ο φίλος μου και ἐγὼ ἐξῆλθομεν σήμερον λίαν πρωτῆ και ὀλίγον βιαστικοί, ὡς ἐκ τούτου ἐλησμονήσαμεν να πάρωμεν μετ' ἡμῶν χρήματα. Ἀλλὰ σᾶς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι ἐντὸς μιᾶς ὥρας θα σᾶς ἀποστείλω τὰ 12 φράγκα».

G. DELASTIC

Ο ΓΕΡΩΝ ΧΑΤΖΗ-ΓΡΗΓΟΡΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Τὴν ἐπιούσαν δὲν ἐπεριμένα πολλὴ εἰς τὸν σταθμὸν μου, τὸ ὄνομά μου γλυκὰ-γλυκὰ ἀντήχησε. — Διατί τόσον καιρὸν δὲν σὲ εἶδα ; εἶπέ μοι τὸ ὄνομά σου διὰ τὸ λέγω εἰς τὰς προσευχάς μου. — Μὲ λέγουν Ἀνθώ, δὲν ἠμπούρεσα, Γρηγόρη μου, νὰ ἔλθω τόσας ἡμέρας διότι εἶχαμε μουσαρή-ρισσες (ξένας) καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὗρω μίαν στιγμὴν ἐλευθέρων ἡμέρων ἐφύγουν καὶ μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ὑπάγομαι καὶ ἡμεῖς εἰς ἐπίσκεψιν ἄλλων φίλων, ὅπου θὰ μείνωμεν ἡμέρας τινάς, ἐγὼ ὅμως θὰ πασχίσω νὰ μείνω ἐνταῦθα διὰ τὸ νὰ βλέπωμεθα. Ὁὰ προσποιηθῶ τὴν ἀρρωστη κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν. — Ὡ! τί χαρὰ! Ἀνθώ μου, νὰ ὠμιλῶμεν ἐλευθέρω. — Καὶ ἐγὼ, Γρηγόρη μου, ἡ μόνη μου παρηγορία εἶνε νὰ σὲ ἀκούω νὰ τραγουδῆς καὶ νὰ σὲ βλέπω. — Ἀχ! ὡς ποτε θὰ εἶνε αὐτὴ ἡ σκλαβιά! δὲν θὰ ἠμπορούσαμε καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμε περὶ ὅσα τὰ πουλιὰ ποῦ περνοῦν σὲ κάθε ἐποχῇ. — Ἀς ἔχωμε τὰς ἐλπίδας μας εἰς τὸν Θεόν, αὐτὸς μόνος δύναται νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ. — Καλὴν νύκτα, Γρηγόρη, πηγαίνω νὰ μὴ μὲ ζητοῦν, καὶ μᾶς καταλάβουν συνομιλοῦντας. — Ἐχε ὕγιαν, Ἀνθώ μου, τότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ ; — Μὴν ἀπομακρύνεσαι κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος διὰ καὶ ἐγὼ ἔχω τὴν αὐτὴν ἀνυπομονήσαν, ἔχε ὕγιαν.

Εἰσηλθὼν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐγὼ σιωπηλὸς ἀνέλαβον τὴν ὁδὸν τοῦ οἰκίσκου, βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῶν μαλλῶν εὐαρέστων ἐλπίδων. Τακτικῶς καθ' ἑσπέραν, ἀφοῦ κατεκλινότο οἱ συγκάτοικοί μου, οἵτινες συνειδημένοι νὰ διάγῃσι ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ μηνῶν τὸν αὐτὸν βίον, οὐδεμίαν ἐλάμβανον ὑπόνοιαν, μετέβαινον ὑπὸ τοῦ τοίχου τῆς ἀδθενικῆς οἰκίας προσιμένων τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀγαπῆς μου. Δύο ἡδὴ νύκτες παρήλθον καὶ ἀληπιζόμενοι οὗτοι τὸ σκῆδιον τῆς ἀσθενείας δὲν θὰ ἐπέτυχε, ὅτε τὴν τρίτην ἡκουσα τὴν ἀρομυκὴν τῆς Ἀνθῶς. — Καλησπέρα, Γρηγόρη, Καλησπέρα, Ἀνθώ μου, παρηγορία μου, κατώρθωσες ἐπὶ τέλους νὰ μένης. Πόσον ἀγαπῶ τώρα τὴν σκλαβιά μου, ἂν μοῦ εἶδον τὴν ἐλευθερίαν θὰ τὴν ἀπέκρουον εἴαν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐλευθερωθῆς καὶ σὺ. Εἶπέ μου πόθεν εἶσαι ; πῶς εὐρίσκειαι ἐδῶ, πῶς περνᾷς εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι ;

Ὁφείλω νὰ σᾶς εἴπω, ἀγαθοὶ μου ἀναγνώσταί μου ἐνίοτε ὁ σκώλης τῆς ζηλοτυπίας μὲ κατεβασάνιζε καὶ ἐδηλητοῦραζεν ἐνίοτε τὰς ὠραιότερας στιγμὰς τοῦ βίου μου. Ἡ τελευταία μου ἐρώτησις, ἴσως δὲ καὶ ὁ μελαγχολικὸς τόνος τῆς φωνῆς μου, τῇ ἔδωσαν νύξιν τῆς διαθέσεως τῆς ψυχῆς μου, διότι ἔσπευσε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. — Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου μὲ ἠγόρασε, μένω εἰς τὸ χαρῆμί μὲ τὰ κορίτσια τοῦ Ἐφέντη, οὐδένα ἄνδρα εἶδον ἐκτοτε, μὲ ἀγαποῦν ὡς ἀδελφὴν των καὶ ταῖς διδάσκω ἐργόχειρα, εἰς τὰ ὅποια καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν πατρίδα μας καταγινόμεθα. Εἶμαι ἀπὸ τὴν Κρήτην, ὁ πατήρ μου εἶνε ἰδιοκτῆτης ἡμέραν τινὰ περιπατοῦσα εἰς τὴν παραθαλασσίαν μὲ τινὰς ἄλλας δύο συντροφιὰς μου μᾶς ἐπετέθησαν πέντε ἄνδρες, μᾶς ἔδεσαν τὸ στόμα καὶ μᾶς μετέφερον ἐπὶ πλοίον, σχεδὸν ἀναισθητοῦς. Μία ἐξ ἡμῶν εἶχε διαρῦγει τῶν χειρῶν τῶν βαρβάρων, διότι δὲν εὐρέθη μεταξὺ μας. Μετὰ ὀδύνην θάλασσοπορείας ἐπὶ πέντε ἡμέρας, ἐφθάσαμεν ἐδῶ ὅπου μὲ ἠγόρασεν ὁ Χατζῆ Ἀχμέτ. Ὅταν κατὰ πρώτην φορὰν ἠκουσα τὸ τραγοῦδι σου εἰς τὴν πατριὴν μου γλῶσσαν, ἡ καρδιά μου ἐσπάραξε ἠρόνησα ὅτι ἦσουν καὶ σὺ σκλάβος ὡς ἐμὲ καὶ ἔγρησα πικρὰ δάκρυα, ἐκτοτε σὲ ἠγάπησα καὶ ἐποθοῦσα νὰ σὲ ἴδῶ. Ἀχ! Γρηγόρη μου! διατί νὰ μὴ εἶμεθα ἐλευθέρω. Δάκρυα δὲ ἔρρεον ἐκ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν της καὶ καθήγοντο ὡς λεπτὴ δροσὸς ἐπάνω μου. — Μὴ λυπεῖσαι, Ἀνθώ μου, σοῦ ὀρκίζομαι ἀπὸ σήμερον τίποτε ἄλλο δὲν θὰ φροντίζω παρὰ νὰ εὗρω μέσον νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ. Μὴν ἀπελπίζεσαι, ὁ Θεὸς καὶ ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου θὰ κατοχύρουν τὸν ἐχθρὸν

μας καὶ θὰ νικήσωμεν ὅλα τὰ ἐμπόδια. — Εὐχόμαι, Γρηγόρη μου, νὰ ἐπιτύχῃς ἀλλὰ πρόσχε νὰ μὴ χειροτερεύῃ ἡ θέσις μας καὶ χάσωμε καὶ τὴν παρηγορίαν νὰ εὐρισκόμεθα πλησίον.

Αἱ ὄροι παρήρχοντο συνδιαλεγόμενοι, ὑπολογίζοντες τὰς ἐνδεχομένας περιπτώσεις ἐλευθερώσεως, σχεδιάζοντες μέλλον εὐάρεστον ὅτε τὸ κελᾶδμα τῶν πτηνῶν μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι ἦτο καιρὸς ν' ἀποχωρισθῶμεν μετὰ λύπης τὸ ἐπράξαμεν ἀνταλλάζοντες διὰ τῆς χειρὸς ἀποχαιριστόν, ἐκείνη μένουσα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ταράσας μέγρις ὅτου τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἐκάλυπτον τὴν σκιάν μου, ἐγὼ δέ, ἀνὰ πᾶν βῆμα, στρέφων τὴν κεφαλὴν καὶ πέμπων εἰς τὴν Ἀνθῶ ἕνα γλυκὸ φίλ.

Ὁ βίος μας παρήρχετο οὕτως, μὲ ἐλπίδας, μὲ ἀπογοητεύσεις, μὲ ἀπελπίσις, μὲ δάκρυα, μὴν μὲ χαρὰ, μὴν μὲ ἠδονικὴ ἀπόλαυσις ἦσαν αἱ στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεθα καὶ νὰ ἀνταλλάσωμεν τὰς ἰδέας μας.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἄνωθεν τοῦ ἀποίου ἡ Ἀνθῶ συνδιελέγετο μετ' ἐμοῦ ἀγρόκλημα, τριανταφυλλεῖα, ἔρριπτον τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς των καὶ ἀπετέλουν τάπητα ἐπ' αὐτοῦ, στριζόμενον πολλαχῶ διὰ καρφίων. Ἡμέραν τινὰ θύελλα ἔκτατος, ὅπως ἐνίοτε ἐπέρχονται εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐπέφερε ζήμεσις εἰς τὰ δένδρα τοῦ κτήματος καὶ κατέρωθεν ἐπίσης τὸν τάπητα τοῦ τοίχου, ἠναγκάστην τότε νὰ μεταχειρισθῶ κλίμακα διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν. Καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν ἠγοραζόμενος ἐπὶ τούτου μετ' ἐνὸς ἐκ τῶν συντρόφων μου καὶ τὸ ἔσπερας ἀφήσαμε τὴν κλίμακα εἰς τὴν θέσιν ἠγοραζόμεθα. Τὴν νύκτα ἅμα οἱ σύντροφοί μου ἠούχησαν, μετέβην πάλιν κάτωθεν τοῦ τοίχου. Ὁ καιρὸς ἦτο αἰθριός, ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε καὶ ἡ ἀμπροσφαῖρα ἀνέειδε γλυκεῖαν ὀσμὴν. Ἡ Ἀνθῶ ἐπεφάνη, ἡ ἀγγελικὴ φωνὴ της ἀντήχησε, ἀντηλλάξαμεν τοὺς συνήθεις πόθους τῆς ψυχῆς μας, ἐβλεπον τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της λάμπον ἐν μέσῳ τῶν οὐρανίων ἀστέρων καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς της σπινθηροβολοῦντας, ἡ κλίμαξ ἴστατο πρὸ ἐμοῦ, ἀνῆλθον ἐν σκαλοπατί, ἀνῆλθον δευτερον, δεῦμα μαγνητικὸν μὲ περιέβαλλε, μὲ ἤλκυσε, ἀνῆλθον ἀνεπαίσθητος ὅλα τὰ σκαλοπατία καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τῆς Ἀνθῶς, ἠνοῖξα τοὺς βραχίονάς μου περιέβαλλον τὸν λαμόν της, μὲ περιέπνευε καὶ ἐκείνη, τὰ χεῖλη μου ἐκόλλησαν ἐπὶ τοῦ στόματός της, ... Καί, Ἀνθώ μου! Γρηγόρη μου! αὐτὰς μόνον τὰς λέξεις ἠδυνήθημεν νὰ προσφέρωμεν, σφιγκτὰ ἐναγκαλισμένοι ἐμείναμεν σιωπηλοὶ ἐν οὐρανίᾳ ἐκατάσει.

Ἡ Ἀνθῶ πρώτη συνῆλθεν εἰς ἐαυτήν, βιαίως ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν ἀγάλην μου. — Φύγε, Γρηγόρη μου, μοὶ λέγει τρέμουσα ὡς τὸ καλαμόφυλλον φύγε!

— Ἀχ! Ἀνθώ μου, ἕνα φίλι ἀκόμη.

Ἐκείνη δὲ λαμβάνουσα τὴν κεφαλὴν μου ἐντὸς τῶν χειρῶν της ἀπέδεσε δύο φλογερὰ φιληματὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ ἐτραπὴ εἰς φωνήν.

Κατῆλθον τὴν κλίμακα ἀργὰ ἀργὰ καὶ ἐβλεπον ἐπάνω, ἐλπίζων ὅτι ἤθελε πάλιν ἀναφανῆ νὰ μὲ καλέσῃ. Πότε ἀνανεώθη ἡ οὐράνιος ἐκείνη στιγμὴ καὶ ποσάκις, οὔτε ἐγὼ ἐνθυμούμαι οὔτε δύναμαι νὰ εἰκάσω. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι μετὰ κόπου καὶ μετ' ἐπιανελημμένων παρὰ κλήσεων κατώρθωσα νὰ ἐπιτύχω στιγμιαίαν ἀνταλλαγὴν φιλημάτων.

Ὁ καιρὸς παρήρχετο, πολλάκις περιερχόμενος τὴν ἀγορὰν, μετέβαινον εἰς τὴν παραλίαν, ἐβλεπον τὴν κίνησιν τῶν πλοίων, τὴν ταραχὴν τῆς φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως ἐβλεπον τὰ πλοῖα ἀπερχόμενα πέραν τῆς θαλάσσης καὶ ἐστέναζον ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἴσως μετέβαινον εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς ποθητῆς πατρίδος μου.

Παρήλθον τρία ἔτη ἢ μετὰ τῆς Ἀνθῶς σχέσις μας ἐγένετο σφιγκτοτέρα, ἡ ζωὴ τοῦ ἐνὸς καθήνησεν ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἄλλον, ὁ εἰς ἡντλη ἀπὸ τὸν ἄλλον ὑπομονήν, θάρρος, ἐλπίδας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Χατζῆ Ἀχμέτ μ' ἐκάλεσεν εἰς τὸν ὄντιά του καὶ μοὶ λέγει. — Ἐγὼ, Γρηγόρη, σὲ ἀγαπῶ, τρία ἔτη σὲ ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, σ' ἐδρῆκα καλόν, τίμιον καὶ ἱκανὸν εἰς πάντα, ποτὲ δὲν σὲ ἐπέσσα, σὲ ἄφησα ἐλευθέρω νὰ ἐργάζεσαι ὅπῃτα θέλεις καὶ ὅπως θέλεις. Τώρα θὰ

ζητήσω ἀπὸ ἐσὲ σπουδαίαν ὑπηρεσίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σου, ἡ ἐλευθερία σου, διότι μὰ τὸν Ἀλλάχ! εἴαν αἱ προσδοκίαι μου εἰς τὴν ἱκανότητά σου πραγματοποιηθῶσι θὰ σὲ ἀφήσω νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου. Τῷ ἐξέφρασα τὴν προθυμίαν μου νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ αὐτοῦ ὄλαις δυνάμεσι, ἀρκεῖ τὸ ἔργον νὰ μὴν ὑπερβαίη τὰς γνώσεις μου, — Ἀκουσε, λοιπὸν Γρηγόρη, μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ ξεκινήσῃ ἀπὸ ἐδῶ τὸ κατὰ πενταετίαν μεγάλο καραβάνι διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς. Ἐχω ἀπόρασιν νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς αὐτό, διότι πάντες ὅσοι ἔκαμαν αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν, ἐπέστρεψαν μὲ μεγάλα κέρδη. Ἐσκέφθην λοιπὸν ν' ἀναθέσω εἰς ἐσὲ τὴν φροντίδα πάντων τῶν χροαιωδῶν δι' αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν, εἰς ἐσὲ θὰ ἐμπιστευθῶ τὰ πάντα, καὶ ἂν ὁ Ἀλλάχ θέλει νὰ ἐπανέλθωμεν πλοῦσοι θὰ σοὶ δώσω μὲ τὴν ἐλευθερίαν, μέρος τῶν κερδῶν μας.

Φρόνη μὲ κατέλαβεν, ἀκούων τοιαύτας προτάσεις. Ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς Ἀνθῶς! Νὰ τὴν ἐγκαταλείρω... πῶς θὰ ζήσω νὰ μὴν τὴν βλέπω ; Αὐταὶ ἦσαν αἱ προδίται μου σκέψεις, ἔπειτα ἐγνωρίζον ἤδη τὰς δυσκολίας, τοὺς κινδύνους, τοὺς κόπους τοιαύτης ἐκδρομῆς ἐπὶ πέντε καὶ ἕξ μῆνας. Ἐξ ἄλλου πάλιν ἔλεγον καθ' ἐμμανιόν, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία μου καὶ ἐκ τῆς ἐλευθερίας μου ἡ τῆς Ἀνθῶς, ὅτι διὰ τῆς ἀμοιβῆς τῶν κόπων μου θὰ ἀντιήλασον τὴν ἐλευθερίαν της καὶ θὰ ἀπερχόμεθα εἰς τὴν πατρίδα μας, ὅπου δὲν θὰ ἐχωρίζόμεθα πλέον. Μοὶ παρέσχεν ἕν μέγα δωμάτιον εἰς τὸ κονάκι διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν ἐμπορευμάτων διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ὁποίων μοὶ ἄφησε πᾶσαν ἐλευθερίαν.

Τὸ ἔργον δὲν ἦτο εὐκόλον, πολλὰ εἰδικὰ γνῶσις ἀπαιτοῦντο, μεγάλη ἱκανότης εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀντικειμένων εὐαρεστοῦντων τὰ ἔθνη, δι' ὧν θὰ διηροχόμεθα. Ὁ πειρατικὸς βίος καὶ αἱ ποικίλαι γνώσεις ἄς ἦντλησῃ ἐκ τῶν ἀναγκαζομένων μου, μοὶ παρέχον πείραν τινα. Δὲν περιορίσθη ὅμως εἰς αὐτὴν, περιήλθον διάφορα μέρη τῆς πόλεως, ὅπου ἐγνωρίζον ὅτι γίνονται συγκεντρώσεις ἀνθρώπων καὶ ἐκεῖ πλησιάζων τοὺς γέροντας, ἐλάμβανον σημείωσιν τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας μοὶ εἶδον οἱ ἐπιχειροῦντες ἤδη τοιοῦτον ταξείδιον. Εἰς πλείστα ἐκ τῶν ἐνδιαφερόντων μὲ διεφώνουν, ἀλλὰ τοῦτο συνέβηκεν ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐμπορεύθησαν. Τὰς σκέψεις μου καὶ τὰς ἐνεργείας μου ὑπέβαλλον εἰς τὸν Χατζῆ Ἀχμέτ, ὅστις μοῦ ἀπαντοῦσε :

— «Μασσαλά! Γρηγόρη κάμε ὅπως ἐγκρίνεις.»

Ἐξήτασα ποῖοι θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἐκείνην ἐκδρομὴν καὶ μετ' ἐπιφυλάξεως παρηκολούθησα αὐτοὺς, ἐπιηρορορήθη ὅποια εἶδη ἠγόραζον, εἰς ποίας τιμὰς, πῶς θὰ ἔκαμνον δέμα, πῶς τὰ διετήρουν.

Ἐπὶ ἕνα μῆνα οὐδεμίαν προῆξιν ἐπεχείρισα, ἀλλ' ὅταν συνεπλήρωσα ὅσα ἐπόθουν νὰ μάθω, ἤρομισα τὰς ἀγοράς, δὲν ἠκολούθησα ὅμως τὴν μέθοδον τῶν δεμάτων τῶν παρὰ τοῖς Τούρκοις συνειδημένων, ἐμμήθηθον δὲ τὴν τῶν πειρατῶν μικροτέρους ὀγκούς, περιελάμβανον περισσότερα εἶδη, τὰ ἠρόθησα καὶ ἐπὶ τοῦ καταστήχου μου ἔσημείωσα τὰ εἶδη ἐκάστον. Ὁ Χατζῆ Ἀχμέτ παρηκολούθει τὰς ἐργασίας σιωπηλῶς, ἐκφωνῶν ἐνίοτε τὴν συνήθη τὸν λέξιν: Μασσαλά: Συνεφρονήσαμεν μὲ τοὺς καμηλαγωγούς καὶ τὰ πάντα ἦσαν εἰομα, ἐκτὸς τῶν ζωοτροφῶν τὰς ὁποίας ἐπεφυλάχθη νὰ κάμω τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Εἶχον ἀγοράσει διάφορα μικρὰ πράγματα, τῶν ὁποίων τὴν χορὴν δὲν ἐμάντευεν ὁ ἀφέντης, μοὶ ἐξήτει ἐξηγήσεις καὶ εἰς τὰς ἀπαντήσεις μου, ἠροκεῖτο δι' ἐνὸς μειδιάματος νὰ τὰ ἐγκρίνη.

Ὁ Χατζῆ Ἀχμέτ ἦτο καλὸς καὶ τίμιος ἀνθρώπος, εἶχε ἀγαθὴν καὶ εὐσπλαγχνὸν ψυχὴν, εὐεργετικὸς εἰς πάντας. Μὲ εἶχε λάβει ὑπὸ συμπαθείαν καὶ πολλάκις μοὶ ἔλεγε ; «Κοῖμα νὰ εἶσαι Γραούρης» Πότε ὅμως δὲν μοὶ εἶπε περισσότερον. Πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι, διητῶντο καλῶς καὶ δὲν ἐπεβαρύνοντο ἀπὸ ἐργασίας. δὲν εἶχεν εἰμὴ δύο χαηοῦμισσας, ἐξ ὧν ἡ μία ἦτο στεῖρα, ἡ ἄλλη τῷ ἔδωκε τρεῖς θυγατέρας καὶ δύο υἱούς, ἐξ ὧν ὁ μεγαλύτερος ὁ Τζέτ ἐμελλε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκ-

— Εἶνε δυνατόν τοῦτο κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία, ἀλλὰ σᾶς κάμνω γνωστὸν ὅτι ὄλας τὰς ἡμέρας ὑφίσταμαι αὐτὰς τὰς ἱστορίας ἐννοεῖτε ὅτι...

— «Κυρία ἀπήνησε ὁ Δουρὸκ ἡμεθα ἠνθρωποι εὐγενεῖς, ἀξιοματικὸι τῆς φρουράς.»

— «Ὡ! ὦραϊα ὄλοι μεταχειρίζονται τὴν ἰδίαν λέξιν ἀξιοματικὸι τῆς φρουράς!»

Ὁ ὑπάλληλος ὅστις ἦτο εἰς νεανίας, ἀκούσας τὴν διάλεξιν εἶπε πρὸς τὴν διευθύντριαν. «Κυρία ἀφοῦ οἱ κύριοι ἐλησμούνησαν τὸ χρηματοφυλάκιόν των ἐγγυώμαι ἐγὼ διὰ τοὺς κυρίους. Ἴδου τὰ 12 φρ. Κυρία.»

— Μὴν ἐλπίζεις ὅτι θὰ τὰ ξεκαιδῆς εἶπεν ἡ ξενοδόχος οἰκτεῖρουσα τὸν ὑπάλληλόν της.

Ὁ Δουρὸκ ἔφυγε καὶ διηγήθη τὸ συμβάν εἰς τὸν Ναπολέοντα ὅστις ἐγέλασε μὲ ὄλην τὴν τὴν καρδίαν.

Τὴν ἐπομένην εἰς ἀξιοματικὸς διαγγελίας, εἰς τὸν ὅποιον ὁ μέγας στρατάρχης ἔδωκε ἀκριβεῖς ὁδηγίας, διητῶνθη εἰς τὰ Κινεζικὰ Λουτρά. Ἀπευθυνόμενος δὲ εἰς τὴν κυρίαν τοῦ ἐστιατορίου.

— Κυρία, λέγει, δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι δύο κύριοι ἦλθον ἠθὲς νὰ γευματίωσι καὶ ὅτι μὴ ἔχοντες χρήματα..... ;

— Μάλιστα κύριε, λέγει αὐτή.

— Ἐ! λοιπὸν αὐτοὶ ἦσαν ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ ἐξοχώτατος μέγας στρατάρχης Δουρὸκ. Δύναμαι ἤδη νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὸν ὑπάλληλον ;

Ἡ κυρία τὰ ἔχασε. Ὁ ἀξιοματικὸς διητῶνθη πρὸς τὸν νεανίαν, τῷ ἐνεχείρισε ἕνα κύλινδρον ἐκ πεντήκοντα εἰκοσφράγκων, ὡς δῶρον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ νέος προσελαμβάνετο ὡς ἀκόλουθος εἰς τὸν οἶκον τοῦ αὐτοκράτορος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Π. Γ.

ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΗΜΕΡΑ

(Χρονογράφημα ἐλθὸν μὲ τὸν Τραχιόδρομον καὶ κατὰ συνέπειαν καθυστέρησαν)

Ἦταν ἡ ἡμέρα τοῦ ψεύδους χθὲς. Γιατί χθὲς καὶ ὄχι τὸν Δεκέμβριον ἢ τὸν Ἀλωνάθη, ἂς τὸ βροῦν οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰ τοιαῦτα.

Γιατί ὅμως χθὲς καὶ ὄχι κάθε μέρα, αὐτὸ ρωτᾶμε μεῖς.

Ἡ ἀνθρωπότης ἔβαλε «ζοῦρ-φιζ» ψευτιάς, γελώτων, θρήνων, κραυγῶν, μετανοίας, προσποιήσεως

Πρέπει νὰ ἐλθον αἱ Ἀπόκρω διὰ νὰ ὀργιάσῃ, ἡ Σαρακοστή γιὰ νὰ προσευχηθῇ, τὸ Ψυχοσάββατο γιὰ νὰ κλάψῃ, ἡ Πρωταπριλιά γιὰ νὰ ψευδοῦν, ὅταν νὰ μὴ τὰ κάνη ὄλα κάθε μέρα καὶ ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ.

Σὴν τὰς ὠρισμένας τιμὰς μερικῶν ἐμπορικῶν, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἀρκοῦς γίνεται τὸ μεγαλεῖτερο ἐβραιοπάζαρο.

Ἦτοιμάσθησαν λοιπὸν οἱ Ρωμηοὶ χθὲς νὰ ποῦν τὰ ἄδῶα, τὰ χαριτωμένα φέμματα τούς.

— Καλὴ μέρα σας, κάποιος σὰς ζητοῦσε. — Ποῦς ; — Καὶ τοῦ χρόνου. Σὰς ἐγέλασα.

Αἱ ἐφημερίδες ἔβαλαν καὶ αὐτὰ τὰ ἰδικὰ των καὶ μόνον οἱ λέοντες τοῦ ζωολογικοῦ δὲν ἐβῆγκαν καὶ φέτος εἰς τοὺς δρόμους ὅπως κάθε χρόνο.

Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει ἡ ἀλήθεια. Τὰ παντοπωλεῖα δὲν θὰ πωλοῦν πλέον μαργαρίνη γιὰ βούτυρο, τὰ γαλακτοπωλεῖα νερό γιὰ γάλα, οἱ πολιτικοὶ δὲν θὰ δίδουν ἐθνοσωτηρίους ὑποσχέσεις καὶ ὁ ἀγγλικὸς τύπος δὲν θὰ ξαναγοῶν φιλελεύθερα ἄρθρα.

Καὶ τοῦ χρόνου τώρα μὲ καλὸ νὰ ξανάρθῃ ἡμέρα τῆς ψευτιάς, ποῦ σ' ἔβαλαν ἐμπρὸς ἐμπρὸς σὸ μῆνα τῆς ἀνοίξεως, ὄχι γιὰ νὰ μᾶς βγαίνης ἀπὸ τὴν ρουτίνα τῆς ψευτιάς, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς θυμύλῃς, ὅτι καὶ ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα μεγάλο φέμμα, ὅτι τῆς χαρῆς τῆς ἀνοίξεως διαδέχονται οἱ πάγοι τοῦ χειμῶνος καὶ τὸ σφιγγὸς τῆς νεότητος τὰ χιόνια τῶν γηρατειῶν.

Καλῶς νὰ εἴδῃν τὴν μᾶς θυμύσις, ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ μρωμένα ἀνθη κοῦβεται φαρμακερὸ φεῖδι καὶ τῆ δροσιά τῆς νυκτὸς διαδέχεται τὸ μικρόβιον τῆς περιπνευμονίας.

Ὡρα σου καλὴ ἡμέρα τῆς πικρᾶς ἀληθείας.

δρομήν. Οδτος όμως ήτο πολύ μακράν της αγαθότητος του πατρός του. Κατά την αγοράν των εμπορευμάτων απεδείχθη ότι ήτο άλαζών και έγωιστής, σκληρός και ζηλότυπος, εις κάθε βήμα παρέμβαλεν εμπόδια, και άν ο πατήρ του δέν επέβαινεν επιτακτικώς, ουδέποτε θά κατώρθωνά να επιτύχαι τις τού παραμικρόν, και ως εκ τούτου επρόβλεπον διά τού μέλλον, κακάς συνεπειάς. Μ' όλα ταύτα είργαζόμην χωρίς να παραμελήσω τάς συνεντεύξεις με την 'Ανθώ, άντιών εξ αυτών τού θάρρους και την απαιτουμένην υπομονήν.

Αί συναθροίσεις των εμπόρων εκ διαφόρων διαμερισμάτων είχαν άρχισαι. Είς τού προπύλαια, αί κάμηλοι γονυκλιείς έπεριμενον τά φοροίτων, οί όνιάκοι με τούδ κώδωνας έντυπον την γήν με τόν πόδα των, και οί οδηγοί διηυθύνον τά πάντα διά την τακτικήν όδοπορίαν, μετέβην εκεί, υπέδειξα την οειράν ήν έπεθύμουν να λάβωμεν, και έπληροφορήθην διά την ήμέραν της άναχωρήσεως.

Την παραμονήν ένδαρους άπεχωρίσθην από την άγκάλην της 'Ανθώς, αναλλάξαντες επανειλημμένως φλογερά φίλήματα, μεταβαίνων δέ εις τού στρατόπεδον έστρεφα άνά πάλιν βήμα λέμπων πρός αυτήν χαρισισμών.

Εφθάσεν ή στιγμή της άναχωρήσεως, πλείστοι εκ των αποτελούντων την συνοδείαν μας έπέστρεφον εις τάς έστίας των, κομίζοντες μετ' αυτών τά κέρδη των εμπορευμάτων των. Είμεθα δέ πάντες πλέον των τριακοσίων άνδρών, οδηγούντων πεντακόσια κτήνη, καμήλους, όνων και ίππων. Η ίδια μας όμάς συνίστατο εκ τού Χατζή-Αχμέτ, τού υιού του 'Ιζέτ, τριών υπηρετών και έμοϋ· ώδηγούσαμεν δέ δέκα καμήλους και τρεις ίππους, πάντες ήμεθα όπλισμένοι με μακρά τυφέκια, με πιστόλας και με γαταγάνια, έγώ δέ έχον έφοδιασθή επί πλέον διά τριών πελέκεων, μιάς σφύρας και δύο πριόνων.

Μετά τού μεσονύκτιον άντήχησε ο πρώτος πυροβολισμός της εκκινήσεως και μετά έντε λεπτά εκάστη όμάς ένυροβόλησε άναγγέλλουσα την κίνησιν της. Επιμήκης μακρά σειρά, όφιοειδώς ξετελλίσσεται υπό την ζωηράν λάμπριν των αστέρων, έν τή άπεράντην εκτάσει της άφρικανικής πεδιάδος. Άκρα σιωπή έβασίλευε, ο ήχος μόνον των κωδωνίσκων ήκούετο και τού βαρύ και ήπύκωφον βήμα των καμήλων. Έκατος κατείχετο υπό διαφόρων σκέψεων, έγώ διελογιζόμην την 'Ανθώ, την λύπην της και την άπομόνωσιν της, λησμονών τού σκοτεινού μέλλον και τού δειψυλισμένου μου έν τή έκδρομήν ένειήν.

Δέν προτιθέμαι να περιγράψω την εκστρατείαν ένειήν καθ' όλας τάς λεπτομερείας της, ουτε υπό έπινοήν τοπογραφικήν ή ιστορικήν ή φυσικήν, διότι ουδέποτε έφαντάσθην ότι εις ήλικίαν πληροιάζουσιν τόν αιώνα, θά μοι ήρχετο διάθεσις να γράψω τά τού βίον μου. Θα περιορισθώ εις την έκθεση των σημαντικωτέρων συμβάντων και επιδρασάντων επί της τύχης μου. Μετά πάροδον τούτων ένών δέν ένθυμούμαι τά όνόματα των τόπων ένειών οτινες έκαμαν επί έμοϋ περισσοτέραν έντύπωσιν. (Άκολουθεί)

ΕΝ ΦΟΒΕΡΟΝ ΛΑΘΟΣ

Είς ξένος πολύ πλούσιος όνόματι Σούντερλανδ, ήτο τραπέζιτης της αυτοκρατορικής αυλής της Πετροπούλεως και έχαιρε μεγάλην ύπόληψιν παρά τή αυτοκρατορικήν Αίκατερίνη Βα. Μίαν πρωίαν τή άνηγγέθη ότι ή οικία του ήτο περικυκλωμένη υπό τού στρατού και ότι ο διευθυντής της Αστυνομίας έζήτηε να τή όμιλήσθαι. Ο άξιωματικός ουτος όνόματι Ρελιέβ είσήληθεν με ύφος κατάπληκτον. Κύριε Σούντερλανδ, λέγει, φαίνονται με μίαν καταφκνή λύπην διότι ή κυρίαρχος με έπεφόρτισε να εκτελέσω μίαν διαταγήν της σκληρότης με τρομάζει, με καταθλίβει. Άγνοώ ένεκα τίνος σφάλματος, ή έγκλήματος έχετε διεγείρει μέχρι τούτου βαθμού την δυσμένειαν της Α. Μ. — Έγώ κύριε! άπήντησεν ο τραπέζιτης τού άγνοώ επίσης και περισσύτερον από ύμάς. Άλλ' επί τέλους ποία εινη ή διαταγή αυτή; Κύριε λέγει ο άξιωματικός, με έγκαταλίπει τού θάρρους διά να σάς την κάμω γνωστήν. — Έτί; έγω χάσει: την έμπιστοσύνην της αυτοκρατορείας; Έάν δέν ήτο άλλο τι είμη αυτό δέν θα

με έβλέπετε τούτον λυπημένον. Η έμπιστοσύνη δύναται να επανέλθη. Μίαν θέσιν δύναται τις να την καταλάβη εκ νέου.

— Μήπως πρόκειται να με άποστείλουν εις την πατρίδα μου;

— Αυτό θα ήτο μέν λυπηρόν· αλλά με τού πλούτη σας ζή καλά κανείς πνυταχού.

— Α! Θεέ μου, λέγει ο Σούντερλανδ τρέμων μήπως θέλουν να με έξορίσουν εις Σιβηρίαν;

— Άλλοίμονον!... Δύναται τις να επανέλθη εξ αυτής.

— Να με ρίψωσιν εις τάς φυλακάς;

— Έάν ήτο αυτό... δύνασθε άργότερον να έξέλθητε εξ αυτής.

— Θεΐς εύσπλαγγής! Μήπως θέλουν να με μαστιγώσωσιν διά τού Κνούτου;

— Άληθώς αυτή ή τιμωρία εινη φρικώδης αλλά δέν φοβούεαι πάντοτε.

Έτί; λέγει ο τραπέζιτης θρηγών, ή ζωή μου εύρίσκεται έν κινδύνω; Η αυτοκράτειρα τούσον καλή, τούσον επεικής, ήτις πρό δύο ήμερών μοι όμίλει: τούσον ευμενώς, θα ήθελε... Άλλά δέν δύναμαι να τού πιστεύσω. Λοιπόν άγαπητέ μου, λέγει ο άξιωματικός, ή Α. Μ. με διέταξε να σάς ταριχεύσω.

Να με ταριχεύσητε!... άνέκραξεν ο Σούντερλανδ. Άλλά έχάσατε τού λογικόν σας! Έπί τέλους δέ θα έλαμβάνετε παραμοίαν διαταγήν χωρίς μήτε να κατανοηθή ή βρεβερύτης και τού παράλογον αυτής.

— Άλλοίμονον! Δυστυχή μου φίλε εκκαμα εκείνο τού όποσον συνήθως δέν τολμώμεν να επηρεήσωμεν ποτέ. Υπέδειξα την λύπην μου την έκπληξίν μου, επόλημσα να ριφικινδυνεύσω κάμων ταπεινάς παρατηρήσεις εις την Α. Μ. Άλλ' ή Σεβαστή μου αυτοκράτειρα, με τρόπον όργίλον και μεμφόμενη μοι διά τόν διαταγόν μου με διέταξε να έξέλθω και να εκτελέσω άμέσως την διαταγήν της προσθέτουσά τούδ εξής λόγους: στίνας άντηχούσιν άκόμη εις τά όψά μου. Πηγαίνετε, και μη λησμονείτε ότι καθήκόν σας εινη να εκτελήτε τάς έντολάς, δι' άς εύδοκώ να σάς επιφορτίζω, θα ήτο άδύνατον να ζωγραφισθή, ή έκπληξίς, ή άργή, ή απελπισία τού δυστυχούς τραπέζιτου. Πχεράλασε, ίκέτευσε, επέισε επί μακρόν τόν διευθυντή της Αστυνομίας, αλλά ματαίως, να τή επιτρέψη να γράψη πρός την αυτοκρατορείαν, ίνα επικαλεσθή την Εϋσπλαγγήν της.

Έπί τέλους ο άξιωματικός, καταβληθείς υπό των ίκεσιών, υπεχώρησεν εις τάς παρακλήσεις του, έλαθεν ο ίδιος τρέμων την επιστολήν και μη τολμών να μεταβή εις τά Άνάκτορα διηυθύνθη πρός τόν διοικητήν της Πετροπούλεως. Ουτος άναγνώσας την επιστολήν τού άτυχού τραπέζιτου, λέγει πρός τόν διευθυντήν της αστυνομίας να τόν ακολουθήσθαι εις τά ανάκτορα, όπου τόν άφήνει εις την είσοδον και σπεύδει ταχέως παρά τή αυτοκρατείαν εις ήν είπε τά συμβαίνοντα:

— Α! Θεέ τί φρίκη! άνεφώνησε ή Αίκατερίνη άκούσασα τά διατρέξαντα. Άληθώς ο Ρελιέβ έπρελλάθη. Κόμη, άνωχωρήσατε, τρέξατε και διατάξατε αυτόν τόν μωρόν να υπάγη άμέσως να έλευθερώσθαι τόν πτωχόν μου Τραπεζίτην από τούδ τρελλούδ κλητήράς μας. Και έπειτα έκρηγνυόμενη εις γέλωτας.

— Έγω την λύσιν τού αίνίγματος εκράυγασεν ο άγαπητός μου κύων, τόν όποσον όνόμαζον Σούντερλανδ απέθανε πρό όλίγου. Διέταξα λοιπόν τόν Ρελιέβ να τόν δώσθαι να τόν ταριχεύσουν· και έπειδή έδίσταζεν έγώ έξωργίσθην έναντίον του, υπεθέσασα ότι έδίσταζεν διότι θεώρει την παραγγελίαν μου κατωτέραν της αξιοπρεπειάς του. [Έκ τού Γαλλικού] Παν. Γ. Γρηγοράτος

— Είς την Ρωσίαν δέν επιτρέπεται εις τούδ στρατιώται να νυμφεύωνται.

— Είς αυτό κάνει πολύ καλά ή Ρωσία.

— Διατί;

— Διότι, φίλε μου, ένας παντρευμένος ζητεί περισσύτερον τόν θάνατον, παρά ένας άνύπανδρος.

— Η Σκινη εις τού ξενοδοχείον.

— Ένας κύριος τρώγων σουπα, εύρίσκει διά δεκάτην φοράν μίαν τσίχα.

— Διάβολε! διάβολε! Είνη ή δεκάτη φορά που βροίκαω τσίχα. Αυτό δέν εινη πλειά σουπα, εινη περρούκα!

ΓΑΜΟΣ ΑΡΑΒΙΚΟΣ

Ο άραβ όλίγον πριν τελέσει τούδ γάμους του εινα υποχρεωμένος να υπογράψη συμφωνητικόν και να προκαταβάλη χρηματικόν τι ποσόν αναλόγως της περιουσίας του, εάν δέν εινα πτωχός από 5 έως 10 λίρας άγγλ. εάν δέ πλούσιος από 30 μέχρι 70. Η διαόκεια της άραβώνος δέν διαρκεί περισσύτερον των 17—35 ήμερών. Από της πρώτης ήμέρας τού άραβώνος συναθροίζονται οί φίλοι και οί συγγενείς εις την οικίαν τού γαμβρού κάθε έσπέρας, όπου τραγουδοϋσι και άπολαμβάνουσι τόν χορόν μιάς χωρευτριας υπό τούδ τυμπανισμούς της «ταραμπούκας» (εινα είδος υδρίας πήλινης φερούσης δέγμα εις τού κάτω μέρος) ή διασκέδασις λοιπόν αυτή διαρκεί από τάς 5 μ. μ. ώρας μέχρι τού μεσονυκτίου.

Όταν δέ πλησιάσουν αί ήμέραι τού γάμου, οκτώ άραιβώς πρό τού γάμου, έξέρχονται αί γυναίκες να άφίσωσι τόν οίτον και άραβόσιτον καθ' όδόν μέχρις ότου φθάσωσι εις τόν μύλον, ψάλλουσαι διάφορα άσματα, καθώς και τού έσπέρας ήγουμένης μιάς χορευτριας, μετ' άσματων άφικνούνηται εις την οικίαν. Και κατά μέν την ήμέραν τού γάμου σφάζουσι τά σφακτά των και με τού αίμα των ζώων άλείπουν τήν θύραν της οικίας, ότι δηλαδή ο νυμφίος νυμφεύεται κόρην παρθένον, τού έσπέρας προσκαλούνται εις κοινόν δείπνον όλοι οί συγγενείς και οί φίλοι· κατά τάς οκτώ ή ώρα μ. μ. ο νυμφίος έξέρχεται εις τού τζαμίον διά να προσκυνήσθαι μετ' άρραβώνων προηγουμένων παιδιών μετ' άρραβώνων και μετ' άσματων διευθύνονται εις την οικίαν της νύμφης, όπου παραλαμβάνουσι αυτήν και την φέρον εις την οικίαν τού γαμβρού, έπειτα συνοδεύουσιν τόν νυμφίον, προηγουμένων των παιδιών και δύο άνδρών χορευόντων και ψαλλόντων διαφόρους ύμνους πρός τόν προφήτην τούδ Μουχάμετ και έπειτα άρχίζει γλέντι και φαγοπότι έως τά μεσάνυκτα.

Κ. Καραμήπας

ANEMOMAZOMATA

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Σκέπτομαι τά δόντια, τά βάσανά των, την μοίρα των, την ωραιότητά των. Αυτό τού έξοχον στόλισμα τού ανθρώπου, πόσα υποφέρει! Πόσον γρήγορα χάνεται! Πολύλακις ή καταστροφή του εινη ραγδαία. Μέσα εις δύο χρόνια, ή ωραιότης των δοντιών γίνεται άσχημία των δοντιών. Και ύπως ή ωραιότης των δοντιών εινη τελεία, και ή άσχημία των εινη τελεία. Ουτε ή πρώτη κρύβεται, ουτε ή δευτέρα. Έρχονται στιγμή τού νομίζεις ότι μόνον εκεί, μόνον εις τά δόντια, εινη συγκεντρωμένη ύλη ή ανθρωπίνη ωραιότης. Ο Δημιουργός τά έβαλεν εις την κορυφήν της ανθρωπίνης ενεργείας, εις τού στόμα. Τά έδωσε με τόν λόγον, με τόν γέλωτα, με τού φιλημα. Είς τού μέσον αυτών των τριών αναβρυμάτων της ανθρωπίνης ψυχής, υπάρχουν τά δόντια. Καθένα τού συνοδεύουν, τού στηρίζουν, τού άραξίζουν τά δόντια. Η ωραιότης λόγου, γέλωτος, φιλήματος εξαρτάται από τά δόντια. Ιππόται κομψοί, υπερόχως στολισμένοι, τά δόντια προϋπαντουδν και συνοδεύουν εις τού έξω φως, ή, τι βγαίνει από τού μέσον φως. Μας φαίνονται μηχανικά και κοινά εκεί τού εινη. Έν τούτοις τού μάστημα φαίνεται σαν να εινη ή τελευταία των άσχηλία! Και εινη ή τελευταία. Η δέ ωραιότης τού ανθρώπου φαίνεται σαν να εινη ή πρώτη των άσχηλία. Και εινη ή πρώτη.

Όπως υπάρχουν άνθρωποι τού γεννώνται με άστέρα, ύπως υπάρχουν άνθρωποι τού γεννώνται με έκατομμύρια, υπάρχουν και άνθρωποι τού γεννώνται με ωραία δόντια. Έάν οί τελευταίοι αυτοί δέν εινη άχάριστοι, ποτέ δέν πρέπει να λησμονήσουν τού δώρον τού τούδ έδωκεν ή φύσις. Έάν εινη γυναίκες, τότε δέν χρειάζεται άλλο διά να όνομασθουν γυναίκες εύτυχεϊς. Ο άνθρωπος με τά ωραία δόντια, έχει τού δικαίωμα να τά δείξη, και να τά επιδείξη, χωρίς να φοβηθή ότι θα τόν πούν φιλάρεσκον. Δέν εινη φιλαρέσκεια τού να βγάξης από τού στόμα σου ένα άππο φως! Είνη

χαρά, τού την μεταδίδεις εις τούδ άλλους. Είνη υγεία τού την πανηγυρίζεις και καλείς και τούδ άλλους εις πανηγυρισμόν της. Η διατήρησις των δοντιών εινη μία άρτιότης. Δίδει την ευφροσύνην της καλοστημένης λαμπράς εις ύλην και ρυθμόν άρχιτεκτονικής. Ποιό μεγάλο πνεύμα θα έσκεπτετο όλίγο, ή δέν θα έσκεπτετο καθόλου για τά δόντια; Ημπορώ να βεβαιώσω, άν και δέν τού ξέρω, πως ο Ναπολέον κατόπιν μιάς εύτυχούς μάχης, θα έδοκίμαζε διπλασίαν ευχαρίστησιν άν έβλεπεν εις τόν καθρέπτην ότι έχει δόντια ωραία. Ημπορώ να βεβαιώσω, άν και δέν τού ξέρω, πως όλοι οί άνθρωποι όσοι ήσυχλήθησαν να φτιάσουν τόν πλανήτην, να ύψώσουν τού ανθρωπίνον πνεύμα, να εύρουν τούδ νόμους της κινήσεως των έναιερών κόσμων, πως όλοι οί τιτάνες, όλοι οί γίγαντες νου και ψυχής, έσκέφθησαν χιλιάκις μέσα εις μάχας και εις θυέλλας και εις άγρυπνίας κυοφορούσας την πρόοδον τού κόσμου, για τά δόντια των. Ο άνθρωπος εινη άδύνατος! Άλλά και ποία τού άδυναμία δέν εινη συγγωρημένη; Η άσχημία δέν συγγορεϊται. Συγγορεϊται μόνον ή ωραιότης. Η μητέρα των Γράκχων, ή Κορνηλία, προσεκληθή από πλουσίαν Ρωμαϊκν δέσποιναν να δείξη τά στολίδια της. Και έδειξε τά παιδιά της. Τούτο μας λέγει ή ιστορία. Άλλ' έγώ λέγω ότι άν ειχεν ωραία δόντια, θα έδειχεν τά δόντια της.

Όταν ο νέος άνθρωπος αισθανθή τού πρώτον ράγισμα εις τά δόντια του, τί δυστυχία! Ποίας φθοράς προμήνυμα! Ο άνθρωπος συνήθως τού παραμελεί τού πρώτου ράγισμα. Και ή φθορά έρχεται γρήγορα. Εκεί τού ήτο ένα δόντι μαρμαρίον, άρτιον υπάσχει τώρα κενόν. Ο θάνατος τού υπερόχου αυτοϋ μηχανήματος και στολισματος—σκεχθήτε— δέν εινη ένας θάνατος; Δεν εινη τού ένα χιλιοστόν τού γενικού θανάτου τού μας άπειλεί; Από τού στόμα έφυγε μία λάμψις μεγέθους κόκκου άραβόσιτου, και εμπήκε ένα σκότος τού αυτοϋ μεγέθους. Η πρώτη άναχώρησις της υπάφσεως! Η πρώτη διαδοχή της από την άφάνειαν! Μεγαπλασιάσατε τού δόντι τού φεύγει από τού στόμα και τού κενόν τού τού διαδέχεται, διά να ιδήτε τόν θάνατον όλοκλήρου τού ανθρώπου και τού σκότος τού τού σκεπάζει. Αυτό τού δόντι έφυγε πλέον. Όσο και άν τού κλάψετε δέν θα επανέλθη παρά ψευτικο. Όπως ο πεθαμένος δέν μπορεί να επανέλθη παρά ως άνδριάς από μαύμαρο ή χαλκό.

Πρός τούδ άγαπημένους μου και δυστυχεϊς ανθρώπους θέλω να φωνάξω Άγαπάτε τά δόντια σας! Και όσο μπορείτε, προσπαθεϊτε να μην έλθη σκοτάδι και χάος εκεί τού λάμπουν αυτά. Είς ένα σαλόνι ωραία δόντια φέγγουν περισσότερον από λαμπτήρα. Είς την άτμόσφαιραν τού Αττικού Απριλίου, εύτυχημένη είσαι ή γυναίκα τού γέλας με άρτια δόντια! Πόσο πλατύνεται, πόσο άδρό και υπέρλαμπρο γίνεται τού γέλοιο σου, εις τού πώς των Αθηναίων!

Πιστεύσατέ με. Άγαπή τόν ιατρόν από καθήκον πρός την ζωήν. Άλλ' άγαπή τόν όδοντοϊατρόν από καθήκον πρός την ωραιότητα. Ζ. Π.

Η μουσική δέν καθιστά μόνον ήρεμότερον τόν χαρακτήρα μας, αλλά και μας ένισχύει την μνήμη. Έλησμονήσατε ένα όνομα, μίαν διευθυνσιν, κάτι τι τέλος πάντων, δέν εινη άνάγκη να σπάτε τού κεφάλι σας διά να τού βρήτε. Άνοιξτε ένα πιάνο και παίζετε μερικές νότες — και ή μνήμη έρχεται.

Ένας άφορητος για τά ψέμματα τού έλεγε, διηγείτο σ' ένα όμιλο φίλων του κάτι άπίστευτα πράγματα.

Ένας άλλος διά να τόν εκδικηθή:

— Τώρα θα σάς πω κ' έγώ μιά παρόμοια ιστορία. Μία νύχτα στο δάσος μου έπετέθησαν 10 λησται. Δέν χάνω λοιπόν έγώ καρπό και δι' επιδειξίου κινήσεως τούδ περικυκλώνω και επιτίθεμαι λαθύρας. Φονεύω, κύριοί μου, τούδ έννεα...

— Και ο δέκτος;

— Ά! ο δέκατος μ' έφόνευσε!

ΛΑΪΚΑ

Ἡ ἀπιστος σύζυγος

Γέρασα ὁ μαῦρος γέρασα κι' ἀπορίσαν τὰ
[μαλλιά μου
Πῆρα τὰ ζαγαράκια μου καὶ τὰ λαγωνικά
[μου
Καὶ πῆγα καὶ τὰ ἔβαλα σ' ἓνα βαθὺ λαγ-
[κάδι
Ἀνάργια ἀνάργια σφύριζα κι' ἀνάργια ἀνάρ-
[για λέγω
Κι' ἂν πάτε ζαγαράκια μου καὶ σεις λαγω-
[νικά μου
Βγάλτε τὰ λάφια βρουκολιὸ ἀρκοῦδια λυσ-
[σωμένα
Κ' ἓνα μικρὸ γαλόπουλο νὰ παίξη ὁ Κων-
[σταντῆς μου
Μικρὸς μικρὸς στὰ γράμματα μικρὸς καὶ
[στον φατῆρι
Εἰς τὸ σχολεῖο τὸν ἔστειλα τὰ γράμματα νὰ
[μάθη
Στὸν δρόμο θίαν γύριζε αὐτὰ τὰ λόγια λέγει
Θέμον νὰ βροῦ τὴ μάνα μου μαζί με τὸν
[πατέρα
Ἐπῆγε καὶ τὴν ἤρρηκε με ἓνα παλλη-
[κάρι
Ψωμί τῆς μάνας ζήταγε κ' ἡ μάνα δὲν τοῦ
[δίνει
Σὰν τὸ τραγὶ τὸ ἀρπαξε τοῦ κόβει τὸ λαμό
[τιου
Ἐβαλε τὰ πλεμόνια του καὶ ἔφκιασε μιὰ
[πῆτα
Ἀπ' τὸ κυνῆγι ὁ ἀντρας τῆς σὰν ἔρρηγε γιὰ
[νὰ φάη
Καὶ ὄντας ἔκατσε νὰ φάη τὴν πρώτη τῆ
[μπουκιά του
Μίλησε ἡ πῆτα ἀπ' τὸ ταπὶ καὶ με καῦμὸ
[τοῦ λέγει
«Ἄν ἦσαι Τοῦρκος φάγε με κι' Ὀβριὸς
[μαγαζιόσέ με
» Ἄν ἦσαι ὁ πατέρας μου σκῆψε καὶ φί-
[λιόσέ με
Μωρὴ τί λέγει τὸ ταπὶ τί κουβεντιάζ' ἡ πῆτα
Μωρὴ ποῦ εἶν' ὁ Κωνσταντῆς ποῦ εἶνε τὸ
[παιδί μας.
Στὸ δάσκαλο τὸ ἔστειλα δὲ φάνηκεν ἀκόμη
Βγαίνει τὸ γιαταγάκι του τὴν κὰν' χίλια κομ-
[μάτια
Σ' ἓνα σακὶ τὴν ἔβαλε στὸ μυλωνά πηγαίνει
Βάλε ν' ἀλέσης μυλωνά τῆς ἀπιστῆς τῆς
[σοῦρας
Ποῦ τὸ παιδί μου σκότωσε τὸ δόλιο Κω-
[σταντῆ μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Σκαλιτοῦ

Τῆς Οὐριᾶς τὸ κάστρο

(Λαϊκὸ τραγοῦδι)

Σ' ὅλα τὰ κάστρα πῆγα κι' ὅλα τὰ γύρισα·
Σὰν τῆς Οὐριᾶς τὸ κάστρο, κάστρο δὲν πύρα.
Τρίδιπλ' ἦταν' οἱ πύργοι κι' ὅλο σίδερα.
Οἱ πόρτες ἀτσάλινες καὶ τὰ κλειδιά ἴργυρα.
Τοῦρκοι τὸ πολεμοῦσαν' χρόνους δώδεκα
Κι' ἄλλους δεκαεσδάρους οἱ Σαρακηννοί,
Καὶ δὲν ἦταν τρόπος τὸ κάστρο νὰ παρθῆ.
Ἐνας Γιάννης Γιαννίτσαρης, ἐνὸς ἀγῶ παιδί:
«Σὰν τί τὸ χάρισμα μου τὸ κάστρο νὰ
[παρθῆ;»
«Χίλι' ἀσπρα τὴν ἡμέρα κ' ἐν' ἄλλο καλὸ,
Κ' ἡ κόρη ποῦ'ναι μέσα γιὰ γυναῖκα σου».
Μαξιλαράκι δάνει στήν κοιλούλα του,
Τὸν πύργο μου τῆς ποῦ πάει καὶ κοιλοπονεῖ:
«Ὁ νοῦχτε μου τῆς μαύρης καὶ τῆς ὀρφανῆς,
Ὁ ποῦ κοιλοπονᾶ νὰ κάμω τὸ παιδί».
Κ' ἡ κόρη ποῦ'ταν μέσα τῆς ἐπόνεσε,
Καὶ τὰ κλειδιά τοῦς δίνει νὰ τῆς ἀνοίξουνε.
Ὅσο νὰ καλανοῖξῃ χίλιοι ἐμπύκανε,
Κι' ὅσο νὰ καλοκλείσῃ τὸ κάστρο ἐπάρθη.
Κ' ἡ κόρη, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς κι' ἀπ' τὴν
[ἐντροπή της,
Εἰς τὰ μουράγια ἀνέθηκε γιὰ νὰ θανατωθῆ.
Μῆτε σὲ γούλους πέφτει, μῆτε σὲ κλαριά,
Ἄλλα σὲ Τοῦρκου χέρια ἐξεψύχησε.

Σημ.—Τὸ τραγοῦδι τοῦτο τοῦ κάστρου
τῆς Οὐριᾶς, τὸ τόσο ἐξαιρετικὰ ὁμορφο, ποῦ
τόσο αἰσθητικὰ καὶ τόσες εἰκόνες μέσα του
μπορῆ νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς μ' ὅλη τὴ συν-
τομία του, καὶ μ' ὅλη τὴν παραλλαγὴ ποῦ
'παθε ἀπὸ τὰ χρόνια, καὶ ποῦ σώνει μ' ἓνα
θαυμασιὸ δίστιχο, μοῦ τὸ ὑπαγόρευσε ἓνας
φίλος μου.—Θεὸς σωρέστενε τώρα—ἀπὸ τὸ
χωρὶο Ἀϊ Μαθιά τῆς Κέρκυρας, προσθέτον-
τας καὶ τῆς ἀκόλουθες πληροφορίες: «Τὸ
τραγοῦδι αὐτὸ τὸ λένε γιὰ ἓνα κάστρο ποῦ
'ναι κοντὰ στὸ χωριὸ μου. Τὸ κάστρο αὐτὸ
τὸ λέει ὁ κόσμος «Κάστρο τῆς Οὐριᾶς», ὅ-
πως καὶ κάτ' ἐρεῖπια ἐνοῦ ἀρχαίου παλα-
τιοῦ ποῦ ἔναι καὶ κοντὰ τὰ λένε «Τοῦ Δου-

κα τ' ἀπαλάτι». Ἀκόμα λένε οἱ χωρικοὶ
πὼς τὰ δύο αὐτὰ χεῖρα ἐχτιστήκανε μπρὶν
Χριστοῦ καὶ τῆς ὀλόγουρα μικρὸς πεδιάδες
ὀνοματίζουσε με τὴ λέξη «στρατιώτικα»,
γιατί, καθὼς λένε, ἐκεῖ ἐγυμναζόντανε οἱ
στρατιῶτες τοῦ Καστροῦ ἐκείνου».

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ δὲ μπορεῖ, φυσικὰ, νὰ
'ναι φανταστικὸ πλᾶσμα· κάποια αἰτία θὰ
'χεῖ πάντα. Πότε λοιπὸν καὶ ποῦ συνέθηκε
αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο; Ὁ φίλος μου δικηγό-
ρος κ. Γ. Καίσαρης μιλώντας γιὰ τοῦτο τὸ
ποίημα στὸ «Κερκυραϊκὸν Ἡμερολόγιον
τοῦ 1905» τοῦ κ. Ι. Καλλονᾶ, ποῦ ἐκδίδε-
ται τεχνικὰ κάθε χρόνο στὴν Κέρκυρα, σ'
ἓνα ἄρθρο του με τὴν ἐπιγραφή «ἐντυπώ-
σεις ἐκ τοῦ Δήμου Μελησιαίων»—ὅπου ἐδη-
μοσίευσε τὸ ἴδιο ποίημα με κάποιες πᾶρα-
λλαγὰς καὶ κάποια λάθη ὅμως—ἐξέειπε τὴ
γνωμὴ καὶ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ συνέθηκε
στὴν Κέρκυρα σ' ὀρισμένη ἐποχὴ καὶ λέει:
«Τὸ ἔσμα τοῦτο κατὰ τὴν πιθανοτέραν ἐκ-
δοχὴν ἀφορᾷ ἐπεισόδιον διαδραματισθὲν
μεταξὺ τῆς 11ης καὶ 13ης μ. Χ. ἐκατὸν-
ταετηρίδος, ἢτοι κατὰ τὴν πρὸ τῆς κατα-
κτῆσεως τῶν Ἀνδρηγανῶν (1267) μεταβα-
τικὴν ἐποχὴν, ἣτις πολυτάραχος ὑπῆρξε διὰ
τὴν Κέρκυραν, ὑποστῆσαν μεταξὺ τοῦ ἔτους
1032 καὶ μέχρι τοῦ 1267, ὅτε ὁ Κάρολος ὁ
Ἀνδρηγοῦνίδης ἔλαβε τὴν κατοχὴν τῆς Κερ-
κύρας, πλείστας δηλώσεις, καταστροφὰς καὶ
πολιορκίας.—Καὶ πράγματι κατὰ τὸ ἔτος
1032 ἡ Κέρκυρα διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κρά-
τος τοῦ Βυζαντιοῦ δεινὴν ὑπέστη ἐπιδρο-
μὴν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν τῆς Ἀφρικῆς...»

Ὁ κ. Καίσαρης λοιπὸν μᾶς προσδιορίζει,
καθὼς βλέπετε καὶ τὴν πιθανὴν χρονολογίαν
τοῦ συμβάντος. Ἐμεῖς ὅμως υποθέτομε
πὼς, μ' ὅλο τ' ὄνομα ποῦ πολλοὶ χωρικοὶ
δίνουνε στὸ κάστρο ἐκεῖνο λέγοντάς το
«τῆς Οὐριᾶς», ἐτοῦτο τὸ τραγοῦδι δὲν ἀνα-
φέρεται σ' ἐπεισόδιο ποῦ νὰ γίνηκε στὴν
Κέρκυρα, γιατί τὸ τραγοῦδι αὐτὸ φαίνεται
πὼς ἦρθε ἀπόξω καὶ δὲν εἶναι ντόπιο Κερ-
κυραϊκὸ. Αὐτὸ φαίνεται κι' ἀπὸ τὸ μέτρο
του καὶ γενικὰ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ τραγοῦδιου.
ποῦ δὲν δείχνουσε νὰ εἶναι Κερκυραϊκὰ.

(Κέρκυρα) Φῶτος Γιοφύλλης

Περὶ Βλάχου ὁ λόγος

Ἐνας βλάχος ἔχασε μιὰ φορὰ ἓνα ἀρνὶ
καὶ τὸν συνεβούλευσαν οἱ ἄλλοι νὰ παρα-
κλέσῃ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Πρόδρο-
μον. Μεταβάς λοιπὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν
ἠρώτησε ποῖος ἦτο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, τὸν
ὁποῖον ἰδὼν ὁ βλάχος ὅτι ἦτο ἀνυπόδητος
εἶπεν:

— Αὐτὸ τὸ ζαρκουπόδωρο εἶνε ἡ Ἄη
Γιάννης; Αὐτὸς δὲν ἔχ' παπούττια νὰ φο-
ρέσ' κι' ἔθ' μ' ἔβρη ἱμένα τὸ ἀρνί;

Ἡ βλαχοπούλα

Ἀφήνω γιὰ στής ὀμμορφες καὶ γιὰ στής
[παντρεμμένες.
Κι' ἐγὼ θὰ πᾶ στὰ Γιάννενα σιοῦ Μπέη
[τὰ σαράια
— Ὁρα καλή σου Μπέη μου — Καλὸς τῆ
[βλαχοπούλα
— Ἐγὼ 'μαι βλάχα ὀμμορφη καὶ βλάχα
[πανεμένη
πῶχω τὰ χίλια πρόβατα καὶ δύο χιλιάδες
[γίδια
Κι' ἐγὼ ἦρθα στὰ Γιάννενα σιοῦ Μπέη τὰ
[σαράια
— Πάστε γιὰ ψῆστε 'ναν καφὲ νὰ πῆ ἡ
[ἡ βλαχοπούλα
πῶχει τὰ χίλια πρόβατα καὶ δύο χιλιάδες
[γίδια.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Φοῖβου

Ὁ Μαργαρωμένος βασιληᾶς

(Μία περιέργος παράδοσις)

Πολλοὶ εἶναι οἱ μῦθοι καὶ αἱ παραδόσεις
αἱ περιβάλλουσαι τὴν ἄλωσην τῆς βασιλι-
δος τῶν πτόλων τῆς Πόλης. Ἐκ τούτων
ἀναφέρει ἓνα τὸ ὁποῖον ἤκουσα μικρὸς ἀπὸ
τὴ μαριά μου.

Ὅτε ἐκυριεύετο ἡ Κων/πολις καὶ ἀνήγ-
γειλον τὴν ἐπικειμένην αὐτῆς πτόωσιν κατὰ
τὴν παράδοσιν εἰς τὴν βασιλίτσαν—ὀνο-
μαζομένην πάντοτε Σουλτάναν κατὰ τὴν
παράδοσιν—αὐτῆ, ἣτις τότε ἐτηγάριζε
ψάκια, ἀπεκρίθη ὅτι τότε θὰ τουρκέψῃ ἡ
Πόλη ὅταν τὰ ψάκια ποῦ ἦταν τότε τηγα-
νισμένα πηθῆσουν εἰς τὴν κάτωθεν τοῦ ἀ-
νακτόρου λίμνην. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος!
Τὰ ψάκια ὡσεὶ διαβεβαιοῦντα τὴν ἄλωσην

τῆς πρωτεύουσας, ὅπως ἦσαν μισοτηγα-
νισμένα, ἐπήδησαν καὶ ζωντανεύσαν, τότε δὲ
ἐπίστευσε ἡ Σουλτάν, τὴν ὁποῖαν ἔπειτα
ἐνομφεῦθη ὁ πορθητῆς Μωάμεθ (ἐξ ὅ κατὰ
τὴν παράδοσιν καὶ ἡ λέξις Σουλτάνος = ὁ
σύζυγος τῆς Σουλτάνας δηλ.)

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲ, ἀναφέρει ἡ παράδοσις
δὲν ἀπέθανεν ἀλλὰ μετεφέρθη ὑπὸ ἀγγέ-
λων εἰς τὴν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Κων/πόλεως
σπήλαιον, ὅπου Τουρκικὸς ποῦς δὲν πατεῖ
ἂν δὲ τύχη νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν κανεὶς χρι-
στιανὸς ἀποκαλύπτεται μετὰ σεβασμοῦ
σταυροκοπούμενος καὶ περᾶ ἀτενίζων πρὸς
τὸ μυστηριώδες σπήλαιον με ἐνδόμυχόν
τινα φόβον καὶ ἐλπίδα. Ἐντὸς τοῦ σπη-
λαίου ἐπὶ τινος κλῆνης εἶναι ἐξηπλωμένος
ἀνὴρ τῆς ἡλικίας 45—50 ἐτῶν κοιμώμενος.
Ἡ ὄψις αὐτοῦ εἶναι γαλήνιος. Ἐπὶ δὲ τοῦ
στῆθους του εἶνε ὁ διέφυκτος ἀετὸς—τὸ
σύμβολον τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων—
ὡς καὶ εἰς τὰ πέδιλά του τὰ πορφυρᾶ. Ἐκ
τῆς ζώνης του κρέμαται ἡ θήκη τοῦ ξίφους
ἄνευ τούτου ὅμως. Ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν ὁ
Κωνσταντῆς ὁ ΙΑ' ὁ Παλαιολόγος—διότι
οὗτος εἶναι ἐξεγείρεται τοῦ ὕπνου καὶ πα-
ρατρεῖ μὴπως ἦλθεν ἡ εὐλογημένη ἐκείνη
ἄρα καθ' ἣν θὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἀγγέλου
τὸ ξίφος του (τὸ ὁποῖον ἔλαβε παρ' αὐτοῦ
ὁ ἀγγελος κατὰ τὴν ἄλωσην τῆς Κων/πό-
λεως καὶ ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τοὺς οὐρα-
νοῦς) καὶ καταδιώξας τοὺς Τούρκους ἕως τῆ
Κόκκινη Μηνιὰ θὰ καταλάβῃ πάλιν τὸν
θρόνον τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας.

Ὅσονδήποτε μυθικὰ καὶ ἂν εἶναι ταῦτα
δεικνύουσιν ὅμως ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ
κατὰ τοὺς σκοτεινότερους χρόνους οὐδέποτε
ἔπαυσε ἔχων πόθον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς
πολυφιλήτου Πόλης του.

«Φοῖβος»

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Μέσα σὲ τούτην τὴν αὐλή τὴν μαρμαρο-
[στρωμένην.
Ἐδῶχον κόρη γιὰ πανδρεῖα, πάσχον νὰ
[τὴν πανδρεῖσούν.
Τῆς δίνουν υἱὸν τοῦ βασιλεῖα, τῆς δίνουν
[υἱὸν τοῦ ρήγα
—Δὲν θέλω υἱὸν τοῦ βασιλεῖα, δὲν θέλω υ-
[ιὸν τοῦ ρήγα,
Μόν' θέλω τ' ἀρχοντόπουλο με τὲς πολλὰς
[χιλιάδες,
Νὰ δερμονοῖξῃ τὰ φλωριά, νὰ κοσκινίξ' τὰ
[γρόσια.
Κι' ἀπὸ τὰ κοσκινίσματα νὰ δῶν' τὰ παλ-
[ἀγκάρια,
Νὰ τρῶν, νὰ πίν', νὰ χαίρωνται, νὰ βῆν
[γιὰ τὴν υγιεία σου,
Γιὰ τὴν υγιεία σου, ἀφέντη μου, γιὰ τὴν κα-
[λιχρονιά σου.

Τρία ἀδελφάκια κρέμασαν στῆς Βέρροιας τὰ
[πλατάνια,
Τῶνα κρεμοῦν γιὰ φίλημα, τ' ἄλλο γιὰ
[μαῦρα μάτια,
Τὸ τρίτο τὸ μικρότερο πολὺ τὸ τυραννοῦ-
[σαν:
—Μαρτύρησε, βρε χαραμῆ, μαρτύρησε, βρε
[κλέφτη,
Πόσα κορίτσια φίλησε καὶ πόσες παντρεμ-
[μένες;
—Χίλια κορίτσια φίλησε καὶ χίλιες παν-
[τρεμμένες,
Καὶ παπαδιὲς καὶ καλογρεῖς λογαριασμὸ δὲν
[ἔχουν.

Μαῦρα μου χελιδόνια ἀπὸ τὴν Ἀραπιά,
Αὐτοῦ ψηλὰ ποῦ πάτε γιὰ χαμηλώσετε,
Νὰ γράψω ἓνα γράμμα καὶ μιὰ ψιλὴ γραφή
Νὰ στεῖλω στὴ γυναῖκά μ' νὰ μὴ με καρ-
[τερῆ,
Ἐδῶ στὰ ξένα ποῦρθα, ἐδῶ πανρθεῖθκα,
Πῆρα γυναῖκα μάγισσα, μάγισσα πεθερά,
Μαγεῦσον τὰ καρδιά γιὰ νὰ μὴ περπατοῦν
Μ' ἐμάγεψαν κ' ἐμένα καὶ δὲν μπορῶ νάρθῶ.
Ὅταν κινῶσω νάρθῶ, χιόνια καὶ βροχή,
Ὅταν γυρίσω πίσω, ἦλιος, ξεστεριά.

Δὲν τῶξερα, λεβέντη μου, τὸ πῶς πονεῖς
[γιὰ μένα,
Νὰ γένω γῆς νὰ με πατῆς, γεφύρι νὰ πε-
[ράσῃς,
Νὰ γένω ἀργυρὸς μπαχτσὲς νὰ κάθεσαι τὸ
[βράδυ,
Νὰ γένω κ' ἀργυρόκουπα νὰ πίνῃς τὸ
[κρασί σου,
Ἐδῶ νὰ πίνῃς τὸ κρασί κ' ἐγὼ νὰ χῶ ἐδένα.

Κάμ' ὁ φθινόπωρος χαρὰ, παντρεῖται τὸν
[χειμῶνα,
Καὶ κάλεσε τὴν ἀνοιξὴ μαζί με τὰ λουλούδια
Κ' ἡ ἀνοιξὴ καμάρωσε, δὲν θέλει νὰ πάγῃ.
—Μὴ καμαρώνεις, ἀνοιξί, με τὰ λουλούδια
[πῶχεις,
Γιὰτ' ἔρχεται φθινόπωρος καὶ τὰ μαραινεῖ
[ὅλα.

Βουλοῦμαι μιὰ, βουλοῦμαι δύο, βουλοῦ-
[μαι τρεῖς καὶ πέντε,
Βουλοῦμαι νὰ ξενητευθῶ πολὺ μακριὰ
[στὰ ξένα.
Ἄσα βουνάκια κι' ἂν διαβῶ, ὅλα τὰ παραγ-
[γέλω:
—Βουνὰ μ' νὰ μὴ χιονίστετε, κάμποι μὴν
[παχνισθῆτε,
Καὶ σεις βρῦσες, κρυόβρυσες νὰ μὴ κρυ-
[ταλλωθῆτε.
Μὰ ὅταν τ' ἀπεφάσισα ὀπίσω νὰ γυρίσω,
Βρίσκω τὰ χιόνια στὰ βουνὰ, τοὺς κάμποους
[παχνισμένους,
Τὲς βρῦσες, τὲς κρυόβρυσες, βαραῖα κρυ-
[ταλωμένες.
Καὶ πάλι γυρίσα, πολὺ μακριὰ στὰ ξένα.
Κ' ἡ ξενητεῖα μὲ πλάνησε κ' ἔκαμα δέκα
[χρόνια,
Καὶ πλάνω ξένες ἀδερφῆς καὶ ξένη παραμάνη
Νὰ πλένουνε τὰ ρουχὰ μοῦ, τὰ ἔρημα σκου-
[τιά μου.
Τὰ πλένουν μιὰ, τὰ πλένουν δύο, τὰ πλέ-
[νουν τρεῖς καὶ πέντε
Κι' ἀπὸ τὲς πέντε κ' ὕστερα μοῦ τὰ πετά-
[ζουν ὅσω.
—Πάρε, ξένη μ', τὰ ρουχὰ σου, τὰ ἔρημα
[σκουτιά σου,
Καὶ σύρε στὴ μανοῦλά σου, στὲς δόλιες ἀ-
[δερφῆς σου,
Κάθε μέρα σὲ καρτεροῦν, τὸ βράδυ σὲ παν-
[τέχουν.

Ἄφην' ὁ Γιάννης τὴν κλεφτεῖα καὶ πλάνει
[τὸ ζευγάρι,
Κ' ἀλώνισε, ξαλώνισε τρία πινάκια στῆν
[Τῶνα χρωστοῦσε, τῶσάκε, τᾶλλο στὴ δεκα-
[τεῖα,
Ἐνα κι' αὐτὸν τὸν ἔμεινε, τὸ πάει νὰ τὰ
[πλέσῃ
Βρίσκει τὸ μῦλο ἀχάραχτο καὶ τὸ νερὸ
[κομμένο,
Ὅσο νὰ μάση τὸ νερὸ καὶ νὰ χαράξ' τὸν
[μῦλο,
Πηγαίνει ἓνας πόντικας καὶ τρώγει τὸ σι-
[τάρι.
Ὅποιος μ' ἀκούει ποῦ τραγουδᾷ, θαρρεῖ
[δὲν ἔχω πίκρα.
Μὰ γῶχω πίκρα στὴ καρδιά, φαρμάκι εἰς
[τὰ χεῖλη,
Δὲν ἔχω μάνα νὰ τὸ πῶ, νὰ με παρηγορήσῃ
Δὲν ἔχω ἀδερφεῖ νὰ τὸ πῶ, εἶνε μακριὰ
[στὰ ξένα.
Ἄν πῶ τὴ πίκρα μ' στὸν παπὰ μπορεῖ
[νὰ μὴ τὴν κρύψῃ,
Ἄν πῶ τὰ ντέρτια μ' στὰ βουνὰ, θ' ἀνά-
[ψουν νὰ καοῦνε.

Δὲν εἶνε κρῖμα κι' ἄδικο, δὲν εἶνε ἄμαρτια,
Ποῦ ζεῖψανε τὸν Κωνσταντῆ με τᾶγριο βου-
[δάλι
Νὰ κουβαλήσῃ μάρμαρα, νὰ φκεῖδῶσιν μο-
[ναστῆρι,
Μιὰ βλαχοπούλα ἀγνάντευεν ἀπὸ γυαλέϊνον
[πίργον
—Ἀγά! ἀγά! Κωνσταντῆ, μὴ σκάσῃς
[τὸ βουδάλι.
—Βλάχα μ' δὲν κλαῖς τὰ νεῖατά μου, δὲν
[κλαῖς τὴ λεβεντιά μου,
Μόν' κλαῖς τὸ παληροῦδαλο, τὸ ἄσχημο
[βουδάλι.

Ἄερα μου καλοκαιρὲν νὰ δ'εἶχα τὸ χειμῶνα
Ποῦνε ἡ μέρες ἡ μικρὸς, ἡ νύχτες ἡ με-
[γάλες,
Νὰ πῆσω ν' ἀποκοιμηθῶ καὶ σὺ νὰ μ' ἀνε-
[μίξῃς,
Νὰ δῶ στὸν ὕπνον τὸν καλὸ μ' ποῦ λείπει
[δέκα χρόνια,
Κ' οὔτε γραφὴ μοι ἔστειλεν, οὔτε μονάχος
[ἦρθε,
Σὲ ποῖα νταβέρνα κάθεται, σὲ ποῖα ντα-
[βέρνα πίνει,
Τίνος χεράκια τὸν κερνοῦν, δικὰ μου σταυ-
[μένα,
Τίνος ματάκια τὸν τηροῦν, δικὰ μου δά-
[κρυα χύνουν
Νὰ δῶ τὸ στρώμα ποῦ πλαγιάζ', δικὸ μου
[ἀδέιο στέκει.

Παράκλησις καὶ κατάρα συζύγου

(Τῆς Ξενητεῖας)

Ἡ πικραμένη Ἀναστασία ἡ μικροξενητεμένη
Στὸ παραθύρι κάθεται καὶ τὰ βουν' ἀγναν-
[τεῖται
—Βουνὰ γιὰ χαμηλώσετε κάμποι γιὰ ὕψω-
[θῆτε,
Καὶ σὺ καὶ μὴν ξενητεῖα κατέβα παρακάτω,
Νὰ ἰδῶ τὸ Δημητράκι μου καὶ τὸ καλὸ μου
[ταῖρι,
Μῆτσο γιὰ γένου σύγγεφο γένου κομιὰτ'
[ἀντάρα,
Καὶ ἔλα με τὸν ἄνεμο, ἔλα με τὸν ἄερα,
Ἐλα τὸ γληγορότερο σὲ καρτερ' ἡ καλή σου,
Στὸ παραθύρι κάθεται τὰ χρόνια λογαριάζει.
Δημήτρι πῶς μ' ἀπαργαξες σὰν κολαμιά
[στὸν κάμπο,
Κ' ἔπιασες ξένες πεθερῆς καὶ ξένες παρα-
[μῆνας;
Θέλω νὰ σὲ καταρασθῶ καὶ πάλι σὲ λυπᾶμαι,
Τὰ χεῖλη σου νὰ μὴ γελᾶ ὅταν σὲ τριγορίζουν
Νατρέμη τὸ κοριάκι σου ὅταν σὲ οὐρῶσιν
[τριάζουν».

Π. Λαμπριδῆς

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΝΔΡΕΙΟΥ

ΗΣΑΝ ΠΟΤΕ...

(Γλωσσική φιλολογία)

Β'

Η ημέρα εν τῇ αἰθούσῃ τοῦ νοσοκομείου ἦτο μακρὰ, φωτεινὴ, ἀνιάρᾳ καὶ ἡσυχῇ. Εἰς τὰς ἐξ ἐδίδοτο εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τὸ τέϊον τῆς πρωίας. Ὁ διάκονος ἐθύμωεν ἐνκνίον τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐξεπλήρουν τὰς δικταγὰς τῶν ἰατρῶν, ὠργίζετο καὶ πάντοτε αὐστηρῶς ἐνουθετεῖ τὸν γονδρῶν Μινάεβ, τὸν ἐν τῇ δεκάτῃ αἰθούσῃ κείμενον τῷ Μινάεβ οἱ ἰατροὶ ἀπηγόρευσαν τὴν χρῆσιν κρέατος, ἐκεῖνος δὲ κρύψα ὑπέκλεπτεν αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὁμοτραπέζων καὶ χωρὶς νὰ τὸ μασησῆται τὸ κατέπιεν.

Ἀπὸ τῆς ἐβδόμης τὴν αἰθούσῃ περιέλουε τὸ αἶθριον φῶς τῆς ἡμέρας διερχόμενον διὰ τῶν μεγάλων παραθύρων· οἱ λευκοὶ τοίχοι, αἱ κλίναι, αἱ καθαρὸν στίλβουσαι χαλκᾶ καὶ λευκᾶ καὶ τὰ πατώματα, τὸ πᾶν ἔλαμπε καὶ ἡστραπτειν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦτο, Πρὸς αὐτὰ τὰ παράθυρα σπανίως προσήρχετο τις.

Ὁ φοιτητὴς ἐλάμβανεν ἐφημερίδα, ἀλλ' οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε οἱ ἄλλοι σχεδὸν δὲν ἤξιον αὐτὴν βλέμματος καὶ ἀνωμαλίας τις ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ στομάχου τοῦ γείτονος ἐθορύβει καὶ συνεκίνηει περισσότερο ἢ ὁ πόλεμος καὶ τὰ συμβάντα ἐκεῖνα, ἅτινα βραδύτερον τυγχάνουσι τοῦ ὀνόματος ἀπαγκοσμίαν γεγονότων. Περὶ τὰς ἑνδεκά ἡμέρας οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φοιτηταὶ καὶ πάλιν ἤρχιζε προσεκτικὴ ἐξέτασις, παρκατενομένη ἐπὶ ὤρας. Ὁ Λαυρέντιος Δεσρόβιτις ἔκειτο πάντοτε ἡμέρας καὶ παρατηρεῖ τὴν ὁροφὴν ἀπαντῶν μονοσυλλάβως καὶ μελαγχολικῶς· ὁ πατὴρ διάκονος ἐθορυβεῖτο καὶ ὠμίλει τόσον πολὺ καὶ τόσον ἀσφῶς, μετὰ τοσούτης ἐπιθυμίας νὰ προσενησθῆται τοῖς πᾶσιν εὐχάριστον καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τοῖς πᾶσι σεβασμὸν.

Ἡ ἀσθενεία του ἦτο ἀνίατος, καὶ αἱ ἡμέραι του ἦσαν ἠθιμησμέναι, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τοῦτο, μετ' ἐνουσιασμοῦ ὠμίλει περὶ ἐκδρομῆς εἰς τὴν Λαύραν τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ Ἁγίου Σεργίου, οὐχὶ μακρὰν τῆς Μύσχας ἦν θὰ ἐπεχειρεῖ μετὰ τὴν ἀνάρωσιν, καὶ περὶ τῆς μελέας τοῦ κήπου του, καὶ παρ' ἧς κατὰ τὸ θέρος ἀνέμενε καρπούς. Καὶ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς οἱ τοίχοι καὶ τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης ἀφειδῶς περιελούοντο ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὁ πατὴρ διάκονος γεγονουία τῇ φωνῇ ἔφαλλε:

»Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν, καὶ καὶ καθαρωτέραν, λαμπηθῶν ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τὴν Δέσποιαν τοῦ κόσμου, ὕμνοις τιμήσωμεν!...»

Ἡ φωνὴ του, φωνὴ ἀσθενοῦς καὶ τρυφεροῦ ὑψηλῶν, ἤρχιζε παλλομένη καὶ ἐν τῇ συγκινήσει, ἦν προσεπάθει νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν περὶ αὐτὸν, ὁ πατὴρ διάκονος ἔφερε πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς· τὸ ρινώμακτρον καὶ ἐμειδίκα. Εἶτα διερχόμενος τὸ δωμάτιον προσήρχετο ἐγγύτατα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ὕψου τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸς τὸν κυανοῦν, ἀνέφελον οὐρανόν· εὐρὺς μεμακρυσμένος τῆς γῆς, εἰρηνικῶς ὠραῖος αὐτὸς ἐφαίνετο μεγαλοπρεπῆς ὡς Θεῖα φῶς, πρὸς αὐτὸν δειλιῶς ἠνοῦτο ὑποτρέμουσα ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ πλήρης δειλιῆς καὶ παραφόρου ἰκεσίας.

Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν, ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ· πρὸς σὲ καταφεύγω τὴν Κεχαριστωμένην· ἐλπὶς ἀπλησιζόμενον, σύ μοι βοήθησον!

Καθ' ὠρισμένην ὥραν προσεφέρετο τὸ γεῦμα, πάλιν τέϊον καὶ δεῖπνον, κατὰ δὲ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ ἡλεκτρικὸς λαμπτήρ ἐκάλυπτετο διὰ κυανοχρόου ὑφάσματος καὶ ἤρχιζε μίαν μακρὰ καὶ ἀνιάρᾳ νύξ.

Αἱ κλινικαὶ ἐνεκροῦντο.

Μόνον ἐν τῷ φωτισμένῳ διαδρόμῳ, εἰς ὃν ἦγον αἱ διαρκῶς ἀνοικταὶ τῶν αἰθουσῶν θύραι, ἐπλεον αἱ νοσοκόμοι περινημίδας καὶ ἐψιθύριζον καὶ ἀλληλοὑβρίζοντο, σπανίως δὲ κροστῶν ἰσχυρῶς διὰ τῶν ποδῶν διήρχετο τις τῶν ὑπηρετῶν. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἐσθένουντο καὶ οἱ τελευταῖοι οὔτοι ἦχοι καὶ ἡ νεκρική σιγὴ ἡ ἐπικρατοῦσα

ἐκεῖ μέσα περιελάμβανεν ἕκαστον ἐλαφρόν ψίθυρον καὶ μετέδιδεν ἐκ τῆς μιᾶς αἰθούσης εἰς τὴν ἕτεραν, τὴν νυσταλέαν πνοὴν τῶν ἐν ἀναρρώσει, τὸν βῆχα καὶ τοὺς ἀσθενεῖς στῶνους τῶν βρέως ἀσθενούντων. Ἐλαφροὶ καὶ ἀπατηλοὶ ἦσαν οἱ νυκτερινοὶ οὔτοι ἦχοι, καὶ συχνάκις ἐν αὐτοῖς ἐκρύπτετο ἀπαίσιον αἰνίγμα, ἦτο ἄρα ρόγγος ἀσθενοῦς ἢ αὐτὸς ὁ θροῦς τοῦ θανάτου, πλανωμένῳ μετὰ τῶν λευκῶν κλινῶν καὶ ψυχρῶν τοίχων.

Ἐκτὸς τῆς πρώτης νυκτός, καθ' ἣν ὁ Λαυρέντιος Δεσρόβιτις παρεδόθη εἰς βάρυν ὕπνον, πάσας τὰς ἐπιλοιποὺς νύκτας δὲν ἐκοιμήτο, καὶ ἦσαν αὐταὶ πλήρεις νέων καὶ ἀπακισίων ἰδεῶν, θέσας ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τὰς λασίας χεῖρας ἀκίνητος προσήλου τὰ βλέμματα ἐπὶ τὸ λάμπον διὰ τοῦ κυανοῦ τοῦ λαμπτήρος καλύμματος σύρμα καὶ ἐσκέπτετο περὶ τῆς ζωῆς του. Δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν, δὲν ἤθελε ζῶν καὶ δὲν ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον. Πᾶν ὅ,τι ἐνουπῆρχεν ἐν αὐτῷ ὡς δύναμις καὶ ζωὴ, τὸ πᾶν ἐξωδεύθη καὶ ἐσπαταλεύθη ἀνευ λόγου, ἀνωφελῶς, χωρὶς νὰ φέρῃ χαρὰν. Ὅτε ἦτο νέος καὶ εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λευκοὺς βροστρώγους, ἐκλεπτε τὸν οἰκοκύριον· συνελαμβάνετο καὶ ἀνηλεῶς ἐδέρετο καὶ ἐμίσει τοὺς δειραντάς αὐτόν.

Κατὰ τὴν μεσοαἶαν ἡλικίαν ἔπιγε διὰ τῶν χρημάτων του τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους καὶ περιεφρόνει ἐκείνους, οἵτινες ἐνέπιπτον εἰς τὰς χεῖράς του, ἐκεῖνοι δὲ ἀνταπήντων διὰ θερμοῦ μίσους καὶ φόβου. Ἦλθε τὸ γῆρας, ἦλθεν ἡ ἀσθενεία καὶ ἤρχισαν νὰ κλέπτωσιν αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ συνελάμβανε τοὺς ἀπροσέκτους καὶ σκληρῶς ἀνηλεῶς τοὺς ἔδεραι. Οὕτω παρῆλθεν ἅπας ὁ βίος αὐτοῦ καὶ ἦτο οὗτος οὐδὲν ἢ πικρὰ ἀδικία καὶ μῖσος, ἐνῶ ταχέως ἐσθύνοντο αἱ ἱπτάμεναι φλόγες τῆς ἀγάπης ἐγκαταλείπουσαι ἐν τῇ ψυχῇ μόνην τέφραν ψυχρὰν καὶ κόνιν. Νῦν ἐπόθει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν, νὰ λησμονηθῇ, ἀλλ' ἡ σιγαλὴ νύξ ἦτο σκληρὰ καὶ ἀσπλαγγχος καὶ οὗτος ὅτε περιεέλα τὴν ἀνθρωπίνην ἀνοησίαν, καὶ τὴν ἰδίαν, ὅτε σπασιμδικῶς συνέσφιγγε τὰ μῆλα τῶν παρεῖων, πνίγων παρατεταμένον στενηγμόν, δυσπιστίαν πρὸς τὸ δυνάτον τῆς ὑπὸ τινων ἀγάπης τῆς ζωῆς ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γειτονικὴν κλινὴν, ἐφ' ἧς ἐκοιμήτο ὁ διάκονος. Διαρκῶς καὶ προσεκτικῶς παρατηρεῖ τὸν λευκὸν καὶ ἀόριστον τὰς γραμμὰς μικρὸν ὄγκον μετὰ τὴν βαθύχρουν κηλίδα τοῦ προσώπου καὶ τῆς γενειάδος καὶ χαιρεκακῶς ἐψιθύριζε.

— Ἀνόητε!

Εἶτα παρατηρεῖ τὸν κοιμώμενον φοιτητὴν, ὃν τὴν πρωίαν κατεφίλει ἡ κόρη, καὶ μετὰ περισσοτέρας ἔτι χαιρεκακίας συνεπλήρου:

— Ἀνόητοι!

Τὴν δὲ ἡμέραν ἡ ψυχὴ του ἠρεμοῦσε καὶ αὐτὸς ἐξετέλει πᾶσαν διαταγὴν, ἐδέχετο φάρμακα καὶ ἐτρέφετο. Ἀλλὰ ὁσημέραι ἐξήσθηεν καὶ ταχέως ἐγκατελήθη σχεδὸν εἰς πλήρη ἀνάπαυσιν μένων ἐντελῶς ἀκίνητος.

Ἐξήσθηεν καὶ ὁ πατὴρ διάκονος· ὀλιγώτερον περιεπάτει ἀνὰ τὰς αἰθούσας, ὀλιγώτερον ἐγέλα, ἀλλ' ὅταν εἰς τὴν αἰθούσῃ εἰσέδεν ὁ ἥλιος, ἤρχιζε νὰ λαλῇ εὐθύμως καὶ ἀφειδῶς, ὑψαχρίσκει τοὺς πάντας—καὶ τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἰατροὺς—καὶ ἐνεθυμῆτο ὀλοῦν συχνότερον τὴν μελέαν τοῦ κήπου του. Εἶτα ἔφαλλε «Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν» καὶ τὸ βαθύχρουν αὐτοῦ καταβεβλημένον πρόσωπον καθίστατο καθαρώτερον, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ σοβαρώτερον· εὐθὺς παρατηρεῖτο ὅτι ψάλλει διάκονος καὶ ὄχι ψάλλτης. Τελειώσας τὴν φῶδὴν ἐπλησίαζε τὸν Λαυρέντιον Πετρόβιτις καὶ ἤρχισε διηγούμενος τί εἶδος χαρτίον ἐδόθη αὐτῷ κατὰ τὴν χειροτονίαν.

— Νὰ τέτοιον μεγάλον—εἰδείκνε διὰ τῶν χειρῶν—καὶ ὄλο γεμάτο γράμματα. Ἄλλα μαῦρα, ἄλλα χρυσᾶ. Σπάνιον πράγμα μὰ τὸν Θεόν!

Ἐσταυροκοπεῖτο πρὸς τὴν εἰκόνα καὶ μετὰ σεβασμοῦ πρὸς ἐαυτὸν προσέθετε:

— Καὶ κάτω ἢ βοῦλα τοῦ ἀρχιερέως. Μεγαλώτατη, μὰ τὸν Θεόν, σὰν τυρόπητα. Μὲ μίαν λέξι, μὲ γειά σας καὶ χαρά σας! Ἀλήθεια κράτα μου!

Καὶ ἐγέλα κρύπτων τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς ἐν τῷ δικτύῳ τῶν λεπτῶν ρυτί-

δων. Ἀλλ' ἐν τῷ μετὰ τὸ ἥλιος ἐκρύπτετο ὑπὲρ τὸ γιονῶδες νέφος, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπήρχετο ζῶφος καὶ στεναζῶν ὁ πατὴρ διάκονος κατεκλίνετο.

Γ'

Εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς κήπους ἐξηπλοῦτο ἀκόμη ἡ χιών, ἀλλ' αἱ ὁδοὶ ἀπὸ πολλοῦ ἦσαν καθαρὸν, ξηραὶ καὶ ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς συχνῆς διαβάσεως μάλιστα κεκαλυμμένα· ὑπὸ κιορτοῦ. Μόνον ἐκ τῶν κηπαρίων, περιφράκτων διὰ σιδηρῶν κίγκλιδωμάτων, καὶ ἐκ τῶν αὐλῶν ἐξέρρεον λεπτὰ ρεῖθρα καὶ μετετρέποντο εἰς τέλματα ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς ἀσφάλτου καὶ ἐξ ἐκάστου τοιοῦτου τέλματος ἐκατέρωθεν ἐφάνιτο ἴχνη διαβρώχων ποδῶν, ἐν ἀρχῇ σκοτεινὰ καὶ πυκνὰ, μετέπειτα δὲ ἀραιὰ καὶ μόλις διακρινόμενα, ὡς ἐάν τὸ διερχόμενον ἐκεῖθεν πλῆθος ἐξαιφνης ἀνηρέθη εἰς τὸν αἶρα καὶ κατεβιβάσθη μόνον παρὰ τὸ ἕτερον τέλμα. Ὁ ἥλιος ἔχεν εἰς τὴν αἰθούσῃ ρεύματα ὀλόκληρα φωτὸς καὶ τόσον ἐθερμαινε, ὥστε ἔπρεπε νὰ κρύπτεται τις ἀπ' αὐτοῦ ὡς κατὰ τὸ θέρος, καὶ ἀπίστευτον ἦτο, ὅτι ὑπὲρ τὰς λεπτὰς ὑάλους τῶν παραθύρων ὁ αἶρ δὲν ἦτο ψυχρὸς, νωπὸς καὶ ὑγρὸς. Αὐτὴ ἡ αἰθούσα μετὰ τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς ὀρόφων ἐφαίνετο, ἐνεκα τοῦ φωτός τοῦτου, στενὴ ἀσφυκτικὴ λοξὴ γωνία, ἐν ἣ ἀδύνατον νὰ προτείνῃ τις τὰς χεῖρας χωρὶς νὰ προσκρούσῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἡ φωνὴ τῆς ὁδοῦ δὲν εἰσέδεν εἰς τὴν κλινικὴν διὰ παραθύρων, ἀλλ' ὅσον κατὰ τὰς πρωίας ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠνοίγετο τὸ μέγα ἀναδιπλούμενον ἀεριστήριον, εἰσώμα εἰς αὐτὴν ἡ μέγχι· μέθης εὐθυμος καὶ θορυβώδης κραυγὴ τῶν σπουργιτῶν.

Πάντες οἱ ἄλλοι ἦχοι ἐπεσπιάζοντο πρὸ αὐτῆς ταπεινοὶ καὶ προσβεβλημένοι· πᾶς ἐνῶ αὐτὴ πανηγυρικῶς ἐφέρετο ἀνὰ τοὺς διαδρόμους, ἀνήρχετο ἐπὶ τὰς κλίμακας, θάρραλέως εἰσώμα εἰς τὸ χημεῖον ἠχηρῶς περιτρέχουσα τὰ ὑάλινα χημεῖα. Οἱ ἀπομακρυνόμενοι εἰς τὸν διάδρομον ἀσθενεῖς ἐμειδίων ἀκούοντες τοὺς ἀθῶους καὶ θαρραλέους σπουργισμοὺς, ὁ δὲ πατὴρ διάκονος ἐκάμμυε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔτεινε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὰς χεῖρας καὶ ἐψιθύριζε!

— Σπουργίτη! Μὲ γειά σου μὲ χαρά σου, σπουργίτη!

Τὸ ἀεριστήριον ἐκλείετο, τὸ ἠχηρὸν τσίβισμα τῶν σπουργιτῶν ἔπαυε τόσον αἰφνιδίως, ὅσον αἰφνιδίως καὶ ἐγεννήτο, ἀλλ' οἱ ἀσθενεῖς ὡσεὶ ἐλπίζοντες ἔτι νὰ εὔρωσι τὴν κεκρυμμένην ἀπήχησιν αὐτῆς ἔσπευσμένως εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αἰθούσῃ, τεθορυβημένως παρατηροῦν αὐτὴν κύκλω καὶ λαμμάργως εἰσέπνεον τὰ διαρέοντα κύματα καθαροῦ ἀέρος.

Τῶρα οἱ ἀσθενεῖς συχνότερον ἐπλησίαζον τὰ παράθυρα καὶ ἐπὶ πολλὸν χρόνον διεμενον παρ' αὐτὰ καθαρίζοντες διὰ τῶν δακτύλων τὰς ἄλλως καθαρὰς ὑάλους. Γογγύζοντες ἔθετον τὰ θερμόμετρα καὶ ὠμίλου μόνον περὶ τοῦ μέλλοντος. Καὶ πάντες ἐφαντάζοντο τὸ μέλλον τοῦτο φαινόν καὶ ὠραῖον, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ παῖς, ἐκ τῆς ἐνδεκάτης αἰθούσης, ὃν πρωίαν τινα μετήνεγκον οἱ ὑπηρεταὶ εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον καὶ ὅστις ἄγνωστον τί ἐγένετο. Πολλοὶ τῶν ἀσθενῶν εἶδον, πῶς τὸν μετέφερον μετὰ τῆς κλινῆς εἰς ἰδιαιτέρον ἀριθμὸν· ἔφερον αὐτὸν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς, καὶ ἦτο οὗτος ἀκίνητος, μόνον οἱ σκοτεινοὶ καὶ βυθισμένοι ὀφθαλμοὶ ἐπλανῶντο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀντικειμένου ἐπὶ τὸ ἕτερον, καὶ ἐνουπῆρχεν ἐν αὐτοῖς ἀγογγύστως τεθλαμμένον τι καὶ ἀγωνιδῶδες, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἀσθενῶν ἀντειχεν εἰς τὸ βλέμμα αὐτῶν καὶ πάντες ἀπέστρεπον τὰ ὄμματα. Καὶ πάντες ἐνόησαν ὕστερον, ὅτι ὁ παῖς ἀπέθανεν, ἀλλ' οὐδένα ὁ θάνατος οὗτος οὔτε ἐθορύβησεν, οὔτε ἐτρόμαξεν ἐνταῦθα, ἦτο οὗτος τὸ σύνθημα ἐκείνου καὶ ἀπλοῦν, ὅπερ εἶναι προφανὸς καὶ εἰς τὸν πόλεμον. Ἀπέθανεν ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι καὶ ἕτερος ἀσθενὴς ἐκ τῆς αὐτῆς ἐνδεκάτης αἰθούσης. Ἦτο οὗτος μικρὸν καὶ ἀροκύντως ζωηρὸν ἔτι γερόντιον παράλυτον· ἐβάδιζε ταλαντευόμενον προβάλλον τὸν ὦμον καὶ εἰς πάντας τοὺς ἀσθενεῖς διηγούμενον μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἱστορίαν, περὶ βαπτίσεως τῶν Ρώσων ἐπὶ Βλαδιμήρου τοῦ Ἁγίου. Τί τὸν συνεκίνηεν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ ἐμεῖνεν ἄγνωστον, ἐπειδὴ ὠμίλει λίαν

σιγαλῶς καὶ ἀκαταλήπτως στρογγυλεύων τὰς λέξεις καὶ καταπίνων τὰς καταλήξεις, ἀλλ' ὁ ἴδιος προφανῶς ἦτο ἐνουσιασμένος, ἐκίνε τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ ἔστρεψε τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, τὸ ἀριστερον μέρος τοῦ σώματος ἦτο παράλυτον. Ἄν ἡ ψυχικὴ του διάθεσις ἦτο καλὴ, ἐτελειώσε τὴν ἀφήγησιν δι' αἰφνιδίας, ἠχηρῶς καὶ νικηφόρως ἐκφωνήσεως· «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός!» μεθ' ὃ ἐσπευσμένως, ἔφυγε συγκεχυμένως γελῶν καὶ ἀφελῶς κλύπτων διὰ τῆς χειρὸς τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ συνθέστερον ἦτο μελαγχολικὸς καὶ παραπονεῖτο, ὅτι δὲν τῷ παρέχοντι θερμὸν λουτρὸν ὅπερ ἀναμφιβόλως θὰ τὸν ἐθεράπευεν. Ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ θανάτου δῶρισαν αὐτῷ θερμὸν λουτρὸν καὶ καθ' ἅπασαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀνεφώνε: «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός!» καὶ ἐγέλα· ὅτε ἐκάθητο ἤδη ἐν τῷ λουτρῷ οἱ διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ ἀσθενεῖς ἤκουσαν τὸν ἐσπευσμένον καὶ μακάριον ψαλμὸν: ὁ γέρον δὲ τελευταίαν φοράν ἀφηγεῖται τῷ παρ' αὐτῷ ἐπιστατοῦντι ὑπηρετῇ τὴν ἱστορίαν τῆς βαπτίσεως τῶν Ρώσων, ἐπὶ Βλαδιμήρου τοῦ ἁγίου. Ἐν τῇ καταστάσει τῶν ἀσθενῶν τῆς ὀγδόης αἰθούσης σημαντικαὶ ἀλλοιώσεις δὲν ἐπῆλθον· ὁ φοιτητὴς Τορβέτσκις ἀνελάμβανεν, ὁ δὲ Λαυρέντιος Πετρόβιτις καὶ ὁ πατὴρ διάκονος ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐξήσθηον· ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμις ἐξήρχοντο ἐξ αὐτῶν μετὰ τοιαύτης ἀπαίσιας ταχύτητος.

Καὶ ὀλοῦν τακτικῶς ἤρχοντο οἱ ἰατροὶ μετὰ τὰ λευκὰ αὐτῶν τριβῶν καὶ οἱ φοιτηταί, ἐξήταζον τοὺς ἀσθενεῖς καὶ συνωμίλου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΝΗ ΠΑΡΑ ΡΩΜΑΙΟΙΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

Γράψας ἄλλοτε περὶ ποινῆς πρωτοτύπου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις, παραθέτω καὶ ἕτερον πρωτότυπον καὶ ἀποτροπαίαν ἰσχύουσαν παρὰ τοῖς Ρωμαίοις, ὡς καθιερωθεῖσαν παρὰ τοῦ Νουμά καὶ ἐφαρμοζομένην κατὰ τῶν Ἑστιάδων, αἵτινες ὀλισθήσασαι κατήσχον τὴν παρθενίαν, δανειζομαι δὲ τὴν περιγραφὴν καὶ πάλιν ἐκ τοῦ Πλουτάρχου γράφοντος ἐν βίῳ Νουμά τάδε· «Ἡ δὲ τὴν παρθενίαν κατασχύνασα ζῶσα κατορύττεται παρὰ τὴν Κολλίνην λεγομένην πύλιν... ἐνταῦθα κατασκευάζεται κατώγειος οἶκος, οὐ μέγας, ἔχων ἀνωθεν κατὰ θάλασσαν. Κεῖται δ' ἐν αὐτῷ κλινὴ τε ὑπεροστωμένη καὶ λύχνος καιόμενος, ἀπαρχαί τε τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκάσιον βραχεῖαι τινες· οἷον ἄρτος, ὕδωρ ἐν ἀγγείῳ, γάλα, ἔλαιον ὡσπερ ἀφοσιούμενον τὸ μὴ λιμῶ διαφθεῖρῃν σῶμα ταῖς μεγίσταις καθιερωμένον ἀγιστεῖαις. Αὐτὴν δὲ τὴν κολαζομένην εἰς φορεῖον ἐνθεμένοι καὶ καταστεγάσαντες ἔξωθεν, καὶ καταλαβόντες ἱμάσι, ὡς μὴ δὲ φωνὴν ἐξάκουστον γενέσθαι, κομίζουσι δι' ἀγορᾶς.

Ἐξίστανται δὲ πάντες σιωπῇ, καὶ παραπέμπουσιν ἄφθογοι μετὰ τινος δεινῆς κατηφείας· οὐδὲ ἐστὶν ἕτερον θέαμα φρικτότερον, οὐδ' ἡμέραν ἢ πόλις ἄγει στυγνοτέραν ἐκείνης. Ὅταν δὲ πρὸς τὸν τόπον κομισθῇ τὸ φορεῖον, οἱ μὲν ὑπηρεταὶ τοὺς δεσμούς ἐξέλευσαν, ὁ δὲ τῶν ἱερέων ἐξαρχος εὐχὰς τινὰς ἀπορρήτους ποιησάμενος καὶ χεῖρας ἀνατείνας θεοῖς πρὸ τῆς ἀνάγκης, ἐξάγει συγκεκαλυμμένην, καὶ καθίστησιν ἐπὶ κλίμακος εἰς τὸ οἶκημα κάτω φεροῦσης. Εἶτ' αὐτὸς μὲν ἀποτρέπεται μετὰ τῶν ἄλλων ἱερέων· τῆς δὲ καταβάσεως, ἣ τε κλίμαξ ἀνακρίεται, καὶ κατακρύπτεται τὸ οἶκημα, γῆς πολλῆς ἀνωθι· ἐπιφορομένης, ὡς ἰσόπεδον τῷ λοιπῷ χώματι γενέσθαι τὸν τόπον».

Μετὰ τὴν σαφῆ ταύτην παρὰ τοῦ Χαιρωνεῶς ἀφήγησιν, ἄπορον εἶνε διὰ τινὰ λόγον οὗτος παρελθεῖν νὰ ἀναγραφῆται, ὅτι τὸ εἶδος τῆς ποινῆς ταύτης δὲν ἦτο ἄγνωστον καὶ παρὰ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις, διότι ὁ παρὰ τοῦ Σοφοκλέους δραματοποιηθεὶς μῦθος περὶ καταδικῆς τῆς Ἀντιγόνης, ἵνα ἐνταφιασθῇ ζῶσα, ἐμπερικλείει ποινὴν πιθανῶς ἐπιβλήθεισαν, ἀλλὰ μὴ συνεχισθεῖσαν. Βεβαίως ὁ Πλούταρχος ἐγνώριζε τὸν περὶ Ἀντιγόνης μῦθον, ἀλλ' ἦτο Βοιωτὸς καὶ Ἕλληνας, καὶ πιθανῶς νὰ μὴ ἔκρινε πρόσφορον τὴν παραθεσιν καὶ δι' οἰονόηποτε ἄλλον λόγον.

Εἰ καὶ εἶνε δύσκολον νὰ ἀπαντήσῃ τις

εις την ερώτησιν πόσας ημέρας ηδύνατο να επιζήσῃ ἢ οὕτω καταδικασθεῖσα εἰς θάνατον Ἔστιάς, οὐχ ἦν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παραθεθεισῶν πληροφοριῶν τοῦ Πλουτάρχου, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν ἐκ τῆς συγχρόνου πείρας ἐξαχθέντων πορισμάτων, καθ' ἃς μεταλλορύκται ἄνευ τροφῆς καὶ ἐπικοινωνίας τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος πρὸς τὸν τοιοῦτον τῶν μεταλλείων, ἕνεκα καταπτώσεων, ἐξήχθησαν ζῶντες μετὰ 15 καὶ πλέον ἡμέρας δυνάμεθα νὰ λάβωμεν σχετικὴν ἰδέαν.

Κλείων τὴν μικρὰν ταύτην ἀφήγησιν, ἀφίημι εἰς ἕκαστον τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Α. Ο. Δ. Ο. νὰ ἀναπληρώσῃ ἐὰν ἀρέσκηται καὶ ὡς ἔχει δυνάμειος, τὴν Ἔστιάδα ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ κλίμαξ ἀνηρέθη καὶ ἤρξατο ἡ συμπόρησις τοῦ ὑπογείου τάφου, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ Ἔστιάς δὲν ὑπῆρχε ζῶσα.

Εὐλόκαστρον **I. Π. Σταματούλης**

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἐπάρχουν χίμαιραι αἰτινες εἶνε ὅπως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· ὅταν τὰς χάσῃ τις τὰ πάντα συνεξαφνίζονται μετ' αὐτῶν.

Mme de Duras

Ἡ γλῶσσα τῆς καρδίας δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ λέξωσιν ὅπως ἐνοήθη· εἶνε γεγραμμένη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Mme Cottin

Τὸ βιβλίον εἶνε καθὼς ἕνας φίλος, ὁ ὁποῖος σὰς ἠμιλεῖ χαμηλοφώνως καὶ τρόπον τινὰ εἰς τὸ οὐς. καὶ ὁ ὁποῖος, ὀλίγην ἀνέχρη τέχνην, ἐπιτηδεύει καὶ θέλητρον, κερδίζει τοσοῦτον μάλλον τὴν ἐμπιστοσύνην σὰς καθόσον διειδύει εὐχερέστερον καὶ βαθυτέρον ἐν τῇ ψυχῇ σὰς.

Damiron

Ὁ ἔρωσ εἶνε ὅπως ὁ φόβος· κάμνει νὰ πιστεύσῃ τις τὰ πάντα.

Mme d'Aulnoy

Ἀγρυπνεῖτε ἐφ' ὑμῶν, ἐστὲ ὁ τοῦ ἐκυτοῦ σὰς κατήγορος, ἐπειτα ὁ δικαστής· αἰτεῖται χάριν ἐνίοτε, καὶ ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη, ἐπιβάλλετε εἰς ἐκυτοῦς κάποιον ποιόν.

Sénèque

Ἄν ἡ πτωχεία κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ στενάξῃ, χασιμάται ὅμως οὗτος ἐν τῷ πλούτῳ. Ὅταν ὁ πλοῦτος μᾶς ἀπαλλάτῃ τῆς ἐργασίας, μᾶς ἐπιβάρυνει διὰ τῆς ἀνίας.

Rivarol

Ἡ γυνὴ δὲν συγχωρεῖ εὐκόλως εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας εἰμὴ τὰ ἀμαρτήματα, τὰ ὅποια δύναται ἀκόμη νὰ διαπραξῇ ἡ ἰδία.

Adolphe Ricard

Αἱ λέξεις εἶνε τὸ κλειδί τῆς καρδίας.

Mme de Sartory

Ἡ ἀγαθὴ φήμη, διὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, εἶνε τὸ ὕψιστον κόσμημα τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖνος ὅστις κλέπτει τὸ χρῆμά μου, μοῦ κλέπτει ἐν κάρφῳ· εἶναι κάτι τοῦτο, δὲν εἶνε τίποτε, ἦτο ἰδικό μου, χίλιοι ἄλλοι τὸ ἔσχον πρὸ ἡμῶν. Ἄλλ' ὁ συκοφάντης ὅστις κλέπτει τὴν ὑπόληψίν μου, μοῦ ὑπεξαιρεῖ ὅτι δὲν τὸν πλουτίζει, καὶ ὅτι τῇ ἀληθείᾳ με ἀφίνει παρὰ πολὺ πτωχόν.

Shakespeare

Συγχωρεῖ τις μόνον οἷαν ἀγαπᾷ.

Mme d'Arconville

Πρέπει νὰ προσπαθῇ τις νὰ ἀναδείξωται πάντοτε ἀνώτερος ἑαυτοῦ· ἡ ἀτυχολία αὕτη δὲν νὰ διαρκέσῃ ὅσον καὶ ἡ ζωὴ.

La Reine Christine

Ὡ Ζεῦ! διασκέδασον τὸ σκότος ὅπερ σὲ περιβάλλει, ἡ σιγὴ τῆς ζωῆς με ποιεῖ ταξιδιωτὴν χαμένον ἐν μέσῳ τῶν ἄμμων τῆς ἐρήμου, ἀλιεὺς ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ ἀχανεῖ ὠκεανῷ, ἐκλιπαρῶ μίαν σταγόνα, ζητῶ τὴν ἀκτὴν.... Ἀποκαλύφθητι εἰς ἐμέ!

Valmiki

Ἐν τῷ ἔρωτι, οἱ ἄνδρες ἔχουν τὴν συνήθειαν τῶν διεξοδικῶν λόγων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν μονοσυλλάβων. Τοῦτο προέρχεται

ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἄνδρες θέλουν νὰ πείσουν, αἱ δὲ γυναῖκες τούναντιον νὰ ἀρνηθοῦν.

Saint Prosper

Ὅφείλει τις πολλάκις τὴν λάμψιν του εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνων οὔτινες μᾶς περικυκλοῦσιν· ὁμοίως καὶ ἡ λαμπυρία δὲν ἀκτινοβολεῖ εἰμὴ τὴν νύκτα.

John Petit Sen

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Πόθεν οἱ ὕβοι τῶν καμήλων

Ὁλος ὁ κόσμος πιστεύει ὅτι ὁ ὕβος ὁ ἐπὶ τῆς ῥάχως τῆς καμήλου ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ, ἕνα χρησιμεύσῃ εἰς αὐτὴν ὡς τροφή τοῦ σώματος κατὰ τὰς ὁδοπορίας τῆς διὰ μέσων τῶν κλιστικῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀραβίας.

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω.

Ὁ ὕβος τῆς καμήλου δὲν εἶνε φυσικός, ἀλλὰ προήλθεν ἕνεκα τῆς ἰσπασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη τὸ ζῖον πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Εἰς τοῦτο συνεπικουρεῖ καὶ ἡ γνώμη τοῦ διασέμου Ἰταλοῦ ἀνθρωπολόγου Λομπρόζο, ὅστις παρατήρησεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν Ὄτεντότων καὶ Μαχλασιῶν ἐκτελούντων τὴν αὐτὴν ἦν καὶ ἡ καμήλος ἐργασίαν μικρὰ ἐξωγκώματα.

Λαγοὶ καὶ κόνικλοι.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ λαγοὶ καὶ οἱ κόνικλοι δὲν ἔχουν μετὰ τῶν πολλὰς φιλικὰς σχέσεις. Πολλὰς φορές παρατηρήθη, ὅτι, ὅπου ὑπάρχουν κόνικλοι, οἱ λαγοὶ ἐξαφανίζονται. Ἡ αἰτία τοῦτου παρέμενε ἀγνωστός καὶ μάλιστα προχθὲς κατέστη γνωστὴ ὡς ἐξῆς: Εἰς τὴν κτημὰ καλῶς περιλεισμένον καὶ προωρισμένον διὰ κυνήγι, εὑρίσκον πρὸ πολλοῦ λαγοὺς ἀκρωτηριασμένους, λαγοὺς κατὰ τρόπον λίαν περιεργον καὶ χαρακτηριστικόν· θὰ ἐνόμιζες ὅτι ἐπεδίωκέ τις νὰ τοὺς καθιστᾷ εὐνούχους, τὸ πρᾶγμα ἐφάνη παραδόξον καὶ ἐδιπλασιάσθη ἡ προσοχὴ τῶν φυλάκων πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ

αὐτοῦργου. Ἡμέραν τινα κραυγὴς ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸ βάθος μιᾶς κοιλάδος καὶ σπεύσαντες οἱ φύλακες εὑρον λαγὸν ἐξηλωμένον εἰς τὴν χιόνα τὴν ἐσπιλωμένην ἀπὸ τὸ αἷμα του καὶ μιὰ δεκαεὶά κόνικλους, οὔτινες τοῦ ἐπετιθεντο καὶ προσεπάθουν νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἐγγείρισιν τὴν ὁποίαν ἀναφέρονται ἀνωτέρω.

Δύο τουφεκίαι ἐξήλωσαν κατὰ γῆς τοὺς περισσοτέρους κόνικλους καὶ τότε παρατήρησαν ὅτι ὅλοι ἦσαν ἄρρενες. Ὁ κ. Κούνσπλερ, διάσημος ζωολόγος, παριστάμενος εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην, φρονεῖ ὅτι εἰς τὴν ἔχθραν μετὰ τῶν κόνικλων καὶ λαγῶν αἰτία σπουδαία εἶνε ἡ ζηλοτυπία καὶ ἐκδικούμενα κατὰ τὸν ἄνω τρόπον τοὺς λαγοὺς ἀσφαλίζουσι οἱ δυστυχεῖς κόνικλοι τὴν οἰκογενεακὴν των τιμῆν.

Καὶ τοῦτο εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Κάποιος Δόκτωρ Μπούλσον ἔλυσε τὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι σήμερον, τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς. Ὁ δόκτωρ οὗτος τρέφεται καὶ ἐνδύεται κυρίως μὲ καθαρὸν ἀέρα. Λαμβάνει ἕνα μόνον φαγητὸν τὴν ἡμέραν, ἀποτελούμενον μόνον ἐξ ὀπωρικῶν καὶ γρότων καὶ ἐτι πλέον διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν νηστεύει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἐσχάτως διήνυσεν νηστεῖαν 7 ἑβδομάδων, καθ' ἣν ἐξῆσε μὲ ὀλίγον μόνον νερὸ καὶ ὅσον περισσότερο ἠδύνατο καθαρὸν ἀέρα, διότι ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἡ πείνα εἶνε μίαν ἀσθένεια, ἣν ἐδημιούργησεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς κακῆς του συνηθείας νὰ τρώγῃ.

Ὁ ὕπνος εἶνε καὶ αὐτὸς ἄλλη ἀσθένεια ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ καλὸς δόκτωρ φιλοδοξεῖ νὰ μᾶς θεραπεύσῃ, διὰ τῆς ἀπλῆς μεθύδου νὰ κατορθώσωμεν νὰ μὴ κοιμώμεθα.

Καὶ οὕτως ὁ κ. Μπούλσον μᾶς ἐνθυμίζει ἐν ἀνεκδότῳ τοῦ Νατραδίν Χότζα. Ὁ Χότζας οὗτος ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν αὐτὴν δίαιταν εἰς τὸν ὄνον του, οἷον θέλει ὁ δόκτωρ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ οὕτως ἔμαθε τὸν ὄνον του νὰ ζῇ μόνον μὲ ἐν ἄγυρον τὴν ἡμέραν ἀλλὰ—ἀλλὰ τὸ ἀχάριστον αὐτὸ ζῖον μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν ἀπὸ τῆς πείνας.

ΡΟΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΖΟΥΤΓΛΑΣ

Ο ΤΟΥΜΑΙ

Ὁ Καλὰ Νάγ — ἄλλοιῶς μαῦρο φίδι — εἶχε ὑπηρετήσῃ τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἰνδιῶν καθ' ὅλους τοὺς τρόπους ποῦ εἶνε δυνατόν νὰ ὑπηρετήσῃ ἕνας ἐλέφας ἐπὶ σαράντα ἐπτὰ ἔτη καὶ ἐπειδὴ ἦτον εἰκοσι χρονῶν ὅταν εἶχε συλληφθῇ, τῶρα εἶχε τὴν ὠριμὴν ἡλικίαν τῶν ἐλεφάντων, δηλαδή τὴν ἡλικίαν τῶν ἐβδομήντα ἐτῶν.

Ἐνθυμεῖτο μὲ ποῖον τρόπον ἀνέστυρε ἕνα κανόνι δεμένο στὴ λάσπη. Ἦτον πρὸ τοῦ Ἀφγανικοῦ πολέμου τοῦ 1842, ὅτε ἀκόμη δὲν εἶχε φθάσει εἰς τὴν ὠριμότητα τῶν δυνάμεών του. Ἡ μητέρα του Ράδα Πυάρι — Ράδα ἡ ἐνοουμένη — ἡ ὁποία εἶχε πικοθῇ μαζί μ' αὐτὸν τοῦ ἔλεγε ἀκόμη ἀπὸ τὰ μικράτα του «οἱ ἐλέφαντες ποῦ εἶνε φοβιστάρηδες προκαλοῦν πάντοτε κακὸ». Καὶ ὁ Καλὰ Νάγ ἤξευρε ὅτι ἡ συμβουλή ἦτον ἀγαθὴ, διότι τὴν πρώτην φοράν ποῦ εἶδε μίαν δέξιν νὰ ἐκρήγνυται ὑπεχώρησε βάζων τῆς φωνῆς, ἐχάλασε τὴν γραμμὴν καὶ οἱ μπαγιονέτες τὸν ἐκέντησαν εἰς τὰ πύθρυφάρα του μέρη. Ἔτσι πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος ἔπαυσε νὰ εἶνε φοβιστάρης καὶ ἀπέβη ἀκόμη ὁ πῖρ ἀγαπητὸς ἐλέφας καὶ ἀπὸ ὅσους ἦσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἰνδιῶν.

Εἶχε μεταφέρει διάφορα δυσμετακόμισα πράγματα, εἶχε ἰδῆ τὸν αὐτοκράτορα Θεόδωρον ἐξαπλωμένον νεκρὸν εἰς τὸ Μαγδαλά. Εἶχε ἰδῆ τοὺς συντρόφους του, τοὺς ἐλέφαντας νὰ πεθαίνου ἀπὸ τὸ κρῦ, ἀπὸ ἐπιληψίαν, ἀπὸ πείναν πρὸ δεκαετίας, κατόπιν, εἶχε σταλῆ μακρὰ χιλιάδες μίλλια, ἔκει εἶχε μισοσκοτώσει ἀνυπότακτον. Κατόπιν ἐχρησίμευσε διὰ τὸ πιάσιμο ἀγρίων ἐλεφάντων εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Γκαρό.

Οἱ ἐλέφαντες! Ἡ κυβέρνησις τῶν Ἰνδιῶν πολὺ φροντίζει γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. ἔχει ὀργανωμένην ὑπηρεσίαν διὰ τὸ πιάσιμο τῶν ἐλεφάντων καὶ διὰ τὸ ἡμέρωμά των.

Τίποτε δὲν ὑπῆρχε εἰς τὴν τέχνην τοῦ μάχεσθαι ποῦ ὁ Καλὰ Νάγ, ὁ γέρος καὶ φρόνιμος νὰ μὴν ἤξευρε, πολλὰς φορές εἶχε φορτωθῆ τίγριν πληγωμένον.

— Νὰ εἶλεγε ὁ μέγας Τουμαί, ὁ γιὸς τοῦ Τουμαί τοῦ Μαύρου ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ὀδηγήσει εἰς τὴν Ἀβουσσινίαν, καὶ ὁ ἐγγονὸς τοῦ Τουμαί τῶν ἐλεφάντων τίποτε δὲν εἶνε εἰς τὸν κόσμον ποῦ νὰ φοβίζῃ τὸ Μαῦρο Φίδι ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

Εἶδε ἕως τὴν τρεῖς γενεὰς νὰ τὸν τρέφουν καὶ νὰ τὸν χαϊδελογοῦν καὶ νὰ ποῦ θὰ ἰδῇ καὶ τετάρτην.

— Φοβάται κέμένα ἐπίσης! ἔλεγε ὁ μικρὸς Ζουμαί ὀρθῶν τὸ ἀνάστημά του, τεσσάρων ποδῶν ἀνάστημα χωρὶς κανένα ἄλλο ἐνδυμα παρὰ ἕνα κουρέλι ὑφασμάτος.

Ἦτον δέκα χρόνων καὶ ἦτον ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Τουμαί. Κατὰ τὴν συνήθειαν θὰ ἐλάμβανε τὴν θέσιν τοῦ πατέρα του ἐπάνω εἰς τὸν λακμόν τοῦ Καλὰ Νάγ, ὅταν θὰ ἐμεγάλωνε. Ἦξευρε τί ἔλεγε διότι εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν σιάν τοῦ Καλὰ Νάγ· εἶχε παίξῃ μὲ τὸ ἄκρον τῆς προβοσκίδος του πρὶν μάθῃ νὰ περπατῇ, τὸν εἶχε κάμῃ νὰ κατεβῇ στὸ νερὸ μὲ τὸν ἔμαθε νὰ περπατῇ καὶ ὁ Καλὰ Νάγ δὲν ἤθελε νὰ μὴν ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαπεραστικὴν φωνήν, ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε δυνατὰ τὰς διαταγάς.

— Νὰ εἶπε ὁ μικρὸς Τουμαί, μὲ φοβᾶται.

Ἐβάδισε πρὸς τὸν Καλὰ Νάγ καὶ τὸν ἀπεκάλεσε παλιογούρνον. Τὸν ἔκαμε νὰ σηκώσῃ τὸ ἕνα πόδι κατόπιν τοῦ ἄλλου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΣΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΠΑΠΠΑΣ

Ἐπηγαίνομεν εἰς τὰς εὐρυτάς τοῦ Μπιζιέ.

Εἰς τὸ ἐμβεδὸν τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων ἐξετείνοντο, ἠλιοφώτιστοι, αἱ βουκολικαὶ κοιλάδες, οἱ βελούδινοι λευκῶνες, ὅπου σπινθηρίζουσι τὰ τρεχούμενα νερά, τὰ ζοφερά δάση ἀπὸ τὰ ὅποια ἀναβαίνουν οἱ καπνίζοντες καπνοὶ τῶν ἀνθράκων, αἱ κορυφαὶ μὲ τὰς ἀλλοιόχρους ἀποχρώσεις τοῦ Μαύρου Ὄρου, αἱ κλεισώρικαι τοῦ Ζῶρ, τὰ τεφρὰ χωράδια, ἐπειτα τὰ δάση τῶν καστανεῶν, μὲ τὰς χαϊνούσας πηγὰς των καὶ τέλος ὁ ὠκεανὸς ὁ ἀπειρὸς καὶ ὁ μονότονος τῶν ἄμπέλων.

Ἡ ἀμαξοστοιχία, ἡσυχοῦς ἀμαξοστοιχία τῶν τρύγων, ἐστέκετο καὶ ἐχρόνιζεν εἰς κάθε σταθμόν. Ἀπηυδῆσαντες διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν διηγήθη ἀπὸ μίαν ἱστορίαν ταξιδιωτικὴν.

Ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο δύσθυμος, ὡς ἐνοεῖται, ἤρχισε διηγούμενος ὁ Ρενεκούρ, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχα προσέξει εἰς τὸν μοναδικὸν συνεπιβάτην τοῦ διαμερίσματος μου, ὁ ὁποῖος, ἐπιβιβασθεὶς εἰς τὴν Μασσαλίαν, χωρὶς νὰ με χαιρετίσῃ, εἶχε καταλάβει μίαν γωνίαν καὶ ἐδυθίσθη ἐκεῖ, ἄθυμος, σκυθρωπός, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐνός παλαιοῦ προσευχηταρίου μὲ σταυροὺς καὶ μὲ βελουδοῦ ἀπ' ἔξω. Μετὰ καιρὸν ἐκλείσει τὸ βιβλίον του, ἀφροῦ ἠσπάσθη εὐλαβῶς τὴν πρώτην καὶ τὴν τελευταίαν σελίδα, μεθό, μὲ κλεισμένα βλέφαρα, μουμουρίζων δὲν εἰξεύρω, ποίας ἐπικλήσεις, διέγραψε μὲ τὸν ἀντίχειρά του καὶ μὲ τὸν λιχανόν, δακτυλοστόλιστον ἐπὶ τῶν κροτάφων του, ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ τῶν χειλέων, ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐπὶ τῶν πλευρῶν καὶ ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ του, μικρὰ σημεῖα τοῦ σταυροῦ, μεθ' ὃ ἦλθεν ὡς ἐν ἐκστάσει, ἐτεντώθη καὶ ἔγινε κατακλιτρινός.

Τὸν ἐκύτταξα ἀνήσυχος, περίφοβος, ὅτε αἴφνης ὡς ἀφυπνισθεὶς ἀποτόμως ἐν μέσῳ ἐφιάλτου, ἀπὸ πελιδνὸς ποῦ ἦτο ἔγινε κόκκινος μέχρις ἰσχύρου, αἱ τῶς ἐσθεσμένα κόρσι τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφωσφόρισαν, ἀνεπήδησαν, ἀπέτιναξε τὸν ποδῆρήν μου, ὅταν, ὅστις τὸν κατεκάλυπτε καὶ ἐνεφανίσθη μὲ ἱερατικὰ ἐνδύματα, ἄμφια καὶ πετραχήλι, δεσποτικός, τρομερός. Καὶ χωρὶς νὰ μοῦ ἀφίσῃ τὸν καιρὸν νὰ συνέλθω, νὰ ἀμυνθῶ, ὤρμησεν ἐπάνω μου ἐπέθεσε τὰς ἡρακλείους χεῖρας του ἐπὶ τῶν ὤμων μου τὸσον βρῆως, ὥστε οἱ ὄμοι μου ἔτριξαν καὶ με φωνὴν βραχνὴν ἀπὸ ὀργὴν μοῦ ἐπαναλάμβανε μὲ πνευστιάσεις.

— Γονάτισε, ἄθλιε, ἀσεβῆ! Γονάτισε! ἀμαρτωλέ!

Καὶ τραυλίζων ἐξαφνα τοῦ Ἐζεκιέλ καὶ τοῦ Ἱερεμίας, ἀλαλλάζων, στενάζων, ὑβρίζων, τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ζωὴν, ἐξηκολούθησε.

— Δὲν μὲ ἀνεγνώρισες λοιπὸν ἀμέσως, τέκνον ἄστοργον καὶ ἀχάριστον; Δὲν εἰξεύρεις, ὅτι ὁ Θεὸς με ἔστειλε νὰ καταδιωχθῶ διὰ νὰ ἐξαγοράσω δευτέραν φοράν τὰ ἀμαρτήματα τοῦ κόσμου; ὅτι φέρω τὸν σταυρόν, ὡς Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι περιπλανῶμαι ἀπὸ τῶν ἡμερῶν μακρὰν τοῦ Βατικανοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Χρυσὸς Μόσχος με ἐδίδαξε; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πάπας! Ποτὲ μοῦ δὲν ἐφοβήθη ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς καὶ τοὺς λυσσασμένους σκύλους. Ἐνομία ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία μου ὥρα. Ἐπειτα ὁ τρελλὸς ἐσκέφθη ὀλίγον, ἐψιθύρισε κάτι ἀσυναρτήτους προσευχὰς καὶ ὑπέλαβεν.

— Ταπεινώσου, ὑπερήφανε πρὸ τοῦ Ποντίφικος, φίλησε τὰ πόδια σου, τὰ ὅποια ἐρρύπανεν ἡ λάσπη τοῦ Πολγοθᾶ καὶ ἐξομολογήσου ὅλας τὰς ἀμαρτίας σου, χωρὶς νὰ παραλείψῃς καμίαν, διότι ἐγὼ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐτάζω καρδίας. Θέλω νὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴν Κόλασιν.

Φαντάζεσθε τί θὰ ἐγενόμεν, ἐὰν τυχὸν ἦμεν Ἑβραῖος, ἢ καὶν διαμνησόμενος

καὶ δὲν εἰξέυρα τὰς ἐν χρῆσει προσευχάς. Εὐτυχῶς τὰς ἐνθυμούμενη καὶ ἤρχιζα νὰ ψιθυρίζω μὲ κατάνυξιν καὶ ἄκρες μέσες λατινικῶν εὐχῶν, καὶ νὰ κτυπῶ τὸ στῆθος μου, ὥστε νὰ καθησυχάσω τὸν φρενοπαθῆ.

— Ἀλλὰ δὲν ἐτελειώσθην οἱ τρόμοι μου. Αὐτὸς εἶχε καθήσει ἄκρη ἄκρη εἰς τὸν καναπέ, ἀπέναντί μου, ὡς εἰς ἐξομολογητήριον, καὶ μὲ μάτια καρφωμένα προσεκτικῶς ἐπάνω μου, μὲ χεῖρας ἐτοιμῶς νὰ μὲ καταξερσίσουν, νὰ μὲ λυώσουν. Δὲν ἐτόλμων νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι μου, οὔτε νὰ σιωπήσω. Χρονῶσι σταγόνες ἰδρωτὸς ἤσθαινόμεναι νὰ ἀναβλύζον ἀπὸ τοῦς κροτάφους μου καὶ νὰ ρέουν παγωμέναι. Τέλος, ὁ τρολλὸς ὕψωσε τὸ χεῖρι του μὲ ἠυλόγησε μὲ ἐπισημότητα, ὡς πάπας, καὶ ἐτονθόρῃσε: «Τώρα ἀπηλλάχθης ἀπὸ τοὺς δαίμονας τῆς ἀκολασίας καὶ τοῦ ψεύδους, οἱ ὅποιοι σε κατεῖχον, τέκνον μου ἀγνόν. Τώρα ἀνοιξὸν εἰς τὴν Παναγιότητά μου τὴν ἀμαρτωλὴν καρδίαν σου, σὲ ἀκούω.»

... Ἄνδρες καὶ γυναῖκες φορτωμένοι μὲ κορίνια καὶ μὲ δέματα, μεταβαίνοντες διὰ νὰ μισθωθῶν καθ' ὁμάδας εἰς τὸν τρύγον ὡς ἐργάται, ἀπὸ κτήματος εἰς κτήμα, καὶ δὲν εἶχον εὔρει τόπον εἰς τὰς τρίτας θέσεις ἐπολιούρκουν τὴν θυρίδα τοῦ βαγονίου μας, βλαστημούντες εἰς χυδαίαν γλωσσάν... Ἀσημαντὸς φόβος...

Ὁ Ρεννακὸς ἤναψε ἓνα πούρο καὶ ἐξηκολούθησεν.

Ἄξομολογήθην λοιπόν, γενόμενος ἠθιοποιὸς ἀκούσιος, καὶ ἐπενόησα μὲ σταφυλίαν Γάσκωνος, βιαζόμενος ὑπὸ κινδύνου, ὅλα τὰ ἀμαρτήματα τὰ ὅποια μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν φόνους, κλοπὰς, ἀπαγωγὰς, μοιχείας, ἐκβιάσεις, δόλους, μονομαχίας, ἱεροσυλίαις, τυμβωρυχίας ἀκόμη. Ὁ λαϊκὸς μου ἐξηράνθη νὰ ὀμιλῶ. Καὶ μόλις ἔπαυα μίαν στιγμὴν, ὁ τρολλὸς συνώφρουτο, μ' ἐκύτταζεν ἐπαστικῶς, ὡς δικαστὴς κραιδοκῶν ὀμολογίαν καὶ ἐφώναζε. «Καὶ μού κρύπτεις, δὲν μού τὰ λέγεις ὅλα. Πρόσεξε ἀμαρτωλέ, διότι ἐγὼ εἶμαι καρδιογνώστης!»

Γέλῃτε. Ἀλλὰ σὰς ὀρίζομαι ὅτι δὲν ἦτο καθόλου ἀστεῖον. Ἐξάντληθίς, ἀπαιθῆσας, κατκαουρασθεῖς, ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι μήπως παραφρονήσω καὶ ἐγὼ.

Τέλος μὲ διέκοψε, μὲ ἠυλόγησεν ἐκ νέου καὶ χαμηλώσας τὴν φωνὴν ἀνεστάναζε. «Πρόσεπε τέκνον μου, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ, ὅστις συνομιλεῖ διὰ τοῦ στόματός μου, πρόσφερε εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν μετάνοιάν σου. Ἐγὼ τώρα θὰ σκεφθῶ περὶ τῆς ποινῆς, βαρείας ἢ ἐλαφρῆς, τὴν ὅποιαν ἀρμόζει νὰ σοῦ ἐπιβάλω.»

Ἀνετρίχισα πάλιν. Τί θὰ μοῦ ἔκαμνε ἄρά γε; Τί ἐννοοῦσε μὲ τὰς λέξεις βαρείας ἢ ἐλαφρῆς; Θὰ μὲ ἠνάγκαζεν ἄρά γε νὰ φιλήσω ἀπλῶς τὰ πόδια του ἢ θὰ μὲ ὑπέβαλεν εἰς καμμίαν φονικὴν τερατωδίαν;

Καθὼς δὲν μ' ἐκύτταζε πλέον, ἐσήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ ἐκύτταξα ἔξω. Εἰς τὸν ὀρίζοντα διεγράφετο αἰ πλευρὰ τῶν γυμνῶν ὀχυρωμάτων τοῦ Ἀβινιὸν καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον τῶν Παπῶν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν φωταυγῆ, ὡς κυκνοῦς κρυστάλλος. Ἐπειτα, διακυβεῶν τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα, ὑπεκλίθην εὐλαβῶς, ἐπισήμως, ὡς ἀρχιερεὺς πρὸ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ εἴπα:

— Ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἄς μὲ συγχωρήσῃ τοῦ διαταράττω τὰς σκέψεις τῆς, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πόλις Ἀβινιὸν, ἡ πόλις τῶν Παπῶν, ἡ ὅποια ἀγάλλεται μὲ ὄλους τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν τῆς, ὅτι ὑποδέχεται τὸν ἐξόριστον Ποντίφηκά τῆς καὶ τοῦ ἀνταποδίδει τὸν θρόνον καὶ τὴν κάραν του. Μοῦ ἐπιτρέπει λοιπόν ἡ Ὑμετέρα νὰ ὑπάγω νὰ προὔπανθῃσω τὸν λαὸν αὐτὸν, νὰ τοῦ ἀναγγεῖλω τὴν μεγάλην εἰδήσιν;

Ἡ ἀμαρτωλοχίχαι εἰσήρχετο ὑπὸ τὴν ὑελοτὴν στοῶν τοῦ σταθμοῦ καὶ ἐστέκετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ὁ τρολλὸς ἐδίστασε, περιφρονῆς, δὺσπιστος, ἐβολιδουκόπησε μὲ τὸ δῶν βλέμμα ὅλας τὰς πτυχὰς τῆς ὕψως μου καὶ μοῦ ἀπήντησε.

— Καλὰ, τέκνον μου, πῆγαινε καὶ κάμε γρήγορα. Περιμένω ἐδῶ τὴν Σύνοδον τῶν Καρδινάλιων καὶ τὸν πιστὸν λαόν μου.

Πρὶν νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του ἐγὼ εἶχα πηδήσει ἔξω καὶ ἔτρεχα, χωρὶς νὰ στραφῶ νὰ ἰδῶ ὅπως μου.

RAINE MAIZEROY

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΡΥΦΩΝ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ

Κατὰ τὴν πρώτην Φεβρουαρίου ἐορτάζεται ὡς γνωστὸν ὁ ἅγιος Τρύφων, ὁ ὡς ἀμπελοφύλαξ καὶ ἀγροφύλαξ ἐν γένει θεωρούμενος.

Κατὰ τὴν προίαν τῆς ἡμέρας ταύτης αἱ γυναῖκες ἐν Ζαγορίῳ τῆς Ἡπείρου κατασκευάζουσι τυρόπητας ἢ αἰ πτωχότεραι ἀπλὰ τυρόψωμα προωρισμέναι διὰ τὸν ἄγιον.

Μεταβαίνουσι λοιπὸν εἰς τὴν ἀμπέλιαν τῶν ἐκάστη, συναποκομιζούσασα τὰ ὡς ἄνω καὶ φιάλην οἴνου. Ἐκεῖ εἰς τὰς ῥίζας τριῶν κλιμάτων ἐναποθέτουσιν ἄνα ἐν τεμαχίον πῆγας ἀλοφροντες καὶ τὸν κορμὸν καὶ ραντίζουσιν ἐκ τῶν ἄνω διὰ τοῦ οἴνου.

Συγχρόνως δὲ ψάλλουσι καὶ τὴν κατωτέρω ἐπικλήσιν (εἶδος ἀρχαίας προσευχῆς πρὸς τὸν ἀγροτικὸν καὶ ὀρεινὸν θεὸν Πάνα).

Τρύφωνα πολὺκαρπε,
ἔλα ἴς τὰμπελιάνια μου
καὶ ἴς τὰ χωραφάκια μου
κάθε κλίμα καὶ τουλοῦμι
κάθε στάχυ καὶ μεριά
δυσὸ στάχυ τὸ φρότυμα.

Ἡχοῦντο δηλαδὴ νὰ εὐτυχίσουν τὰ χωραφία καὶ τὰ ἀμπέλιά του καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε κάθε μὲν κλίμα νὰ φέρῃ τόσα σταφύλια, ὥστε νὰ γεμίσουν διὰ τοῦ γλεύκου τῶν ὀλόκληρον ἄσκον, ἔκαστος δὲ σταχυς νὰ φωμόσῃ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξ αὐτοῦ νὰ γεμισθῇ ὀλόκληρος σάκος.

Τὸ μὴ φύλαγμα τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου καὶ τὸ θαῦμα

Ἐκοψε τὴν μύτην του!

Τὴν ἐορτὴν ταύτην οἱ χωρικοὶ τὴν φυλάττουσιν μετὰ μεγάλῃς αὐστηρότητος.

Διηγούνται δὲ διὰ τινος παρακούσαντα τὴν συνήθειαν αὐτὴν καὶ μεταβάλλοντα νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅτι ἐκοψε τὴν μύτην του μὲ τὸ κλαδευτήρι μὲ τὸ ὅποσον ἐκλάδευε τὰ ἀμπέλι του καὶ δὴ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

«Ὅταν εἶχεν ὑπάγει εἰς τὴν ἀμπέλι κάποιος ἐφώναζε τῆς γυναικὸς του «Κυρά, κυρά! τί κάθεται; ὁ ἄντρας σου ἔκοψε τὴ μύτην του σὲ τὴν ἀμπέλι...»

Ἐξάλλος ἡ γυνὴ διότι θὰ εἶχεν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν συζυγὸν τῆς κουσομύτην ἐσπευδε, χωρὶς νὰ πολυεξετάσῃ πόθεν ἤρχετο ἡ φωνή, εἰς τὴν ἀμπέλι ὅπου ἐφώναζε μετὰ τρόμου εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ποῦ ἐκλάδευε.

«Ἄντρα μου, ἄντρα μου! Ἐκοψες τὴ μύτην σου;...»

Ἐκεῖνος ἐκθαμβὸς καὶ ἐμφοβὸς ἔκαμε νὰ ψηλαφίσῃ τὸ πρόσωπόν του ἂν εἶχε πράγματι κοπῆ ἢ μύτην του.

Καὶ ὁ τοῦ θαύματος! Καθὼς ἐψηλάφη νὰ βεβαιωθῇ μὲ τὸ κλαδευτήρι εἰς τὰ χεῖρας ἔκαμεν ἓνα ἀδέξιον κίνημα καὶ ἔκοψε πραγματικῶς τὴν μύτην του.

Τὸ μάλωμα τοῦ ἁγίου

Ἦτο μίαν γυναῖκα ἡ ὅποια ἀπ' τὴν κακορριζικὴν τῆς δὲν ἔκαμνε ποτὲ πῆγτα διὰ νὰ φάγῃ ὁ ἄνδρας τῆς, ἔστω καὶ ἐν τὴν παρεκάλε: καὶ τὴν ἔκαμε θεὸν κάθε ἡμέρα.

Ὅταν ὅμως ἤλθεν ἡ πρώτη τοῦ Φλεβάρη, ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος, τότε πρῶτ-πρῶτ ἔκαμε τὴν τυρόπητά τῆς ἔτρεξε ἴς τὴν ἀμπέλι νὰ τὴν προσφέρει ἴς τὸν ἄγιον.

Ὁ ἄνδρας τῆς τότε ἐσκέφθη νὰ τῆς παῖξῃ μίαν φάρσα.

Ἐτρεξε ἀπ' ἄλλον δρόμον καὶ ἐφθασεν ἐνωρίτερον ἀπ' αὐτὴν εἰς τὴν ἀμπέλι. Ἐκεῖ ἐκρύβη καὶ ἐπερίμενον.

Ὅταν ἤλθεν ἡ γυναῖκα τῆς καὶ ἄρχισε νὰ προσφέρει τὴν πῆγτα καὶ τὸ κρασί τραγουδοῦσα τὸ παραπάνω τραγούδι, τότε αὐτὸς ἐσηκώθηκε βαθεῖα-βαθεῖα:

«Ἄκσε μ' ἐδῶ, κυρὰ
Ἐπειδὴ δὲν κάμης πῆγτα στὸν ἄνδρα σου,
θὰ σε καταρσθῶ.»

Ἐγὼ τὰ λέγω, ὁ ἅγιος Τρύφωνας. Κατὰ τρόμος ἡ κυρὰ εὔρα διὰ τὸ μέγα κακό, ποῦ θὰ ἐπάθαινε ἐτρεξεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς μεταμελημένη διὰ τὸ ὅτι δὲν ἔκαμεν ὅτι τῆς ἔλεγεν ὁ ἄνδρας τῆς.

Ἐν τῷ μετὰξὺ ὅμως ὁ πανοῦργος σύζυ-

γος τρέχει ἀπ' τὸν συντομότερον δρόμον καὶ φθάνει πρῶτος τὸ σπῆτι.

Ὅταν ἤλθεν ἡ γυναῖκα τῆς ἔπεσε στὰ πόδια τῆς μετανοημένη καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ διηγῆται, τὸ πῶς τὴν φοβέριζεν ὁ ἅγιος καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς πλέον διὰ νὰ μὴ ἔχῃ φόβον νὰ στερηθῇ τῶν ὅ,τι κατηράσθη ὁ ἅγιος, θὰ ἐκτελῇ τὰς περὶ πῆγας διαταγὰς τοῦ ἀνδρός τῆς. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔκαμε μίαν πολὺ ὀρεκτικὴν καὶ πολὺ μεγάλην, τὴν ὅποιαν ὁ ἅγιος... Τρύφων κατεβρόχθισε μέχρι τελευταίου ψυχίου.

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην θεωροῦσιν οἱ χωρικοὶ ἐν Ἡπείρῳ ὡς μέγα κακὸν τὴν ἐργασίαν. Γενικῆ ἀρχία βασιλεύει, ἐκδηλουμένη διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ.

«Παναγία Παπαντὴ
οὔτε ῥάμμα στὸ βελόνι
οὔτε τὸ ψωμί στὸ φούρνο
οὔτε ξύλο στὸ γομάρι...»

διὰ τοῦ ὁποίου δηλοῦται, ὅτι τόσῳ δὲν πρέπει νὰ ἐργάζεται τις κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ὥστε ὅχι μόνον νὰ μὴ ἀσχολῆται εἰς ἐργασίας ἄλλας κερδοσκοπικὰς, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὰς τοῦ οἴκου καὶ οὔτε καὶ εἰς τὰς ἀπαραιτήτους ἀκόμη πρὸς συντήρησιν τοῦ οἴκου κατ' ἐκάστην, ὅπως εἶνε τὸ ψήσιμον τοῦ ἡμερῖσιου ἄρτου καὶ ἡ μεταφορὰ τῶν τῆς ἡμέρας καυσίμων ξύλων, τὰ ὅποια πάντα πρέπει νὰ γίνωνται ἀπὸ τῆς προηγουμένης.

Τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας

Λέγεται δ' ὅτι σχετικῶς μὲ τὴν ἀνωτέρω ἀποτροπὴν ἀπὸ πάσης ἐργασίας ἔγεινε καὶ τὸ ἐξῆς θαῦμα. Κάποιος ἠθέλησε νὰ ἐργασθῇ τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ ἔσπευσε εἰς τὸ βουνὸ διὰ νὰ φορτώσῃ ξύλα. Ἄλλ' ὡ τοῦ θαύματος! Καθὼς ἐκεῖνος ἔκοψε ξύλα ἴς τὸ δάσος γυρίζε τὸ τσεκούρι ἴς τὸ κεφάλι καὶ πάρ' τον κάτω!

Παπαντὴ καλοκαιρινὴ
θάχωμεν χειμῶνα.

Ἐπάρχει λαϊκὴ παραδοχὴ ὅτι ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς εἶναι καλοκαιρὶα τότε θὰ ἔχωμεν ἀργότερον βαρὺν χειμῶνα. Τοῦτο δὲ λέγεται διὰ τῶν κατωτέρω διστίχων:

Παναγία Παπαντὴ
(ὕπενουομένη τοῦ «εἶν εἶναι καλὴ»)
Πέντε χιόνια ὡς τὴ λαμπρῆ.

καὶ
Παπαντίτσα μου καλὴ
χειμωνίτσα μου κακὴ.

Ἄγνωστον ἐὰν ἐπιβεβαιωθῇ τὸ προφητικὸν τοῦτο γινώμικον

Ἄλμυρός Ἀστέριος Ἀλέξανδρος

ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Ὁ Κάιζερ ὄσους ἐκληρονόμησε ἀπὸ τινος πλούσιον ὑπὲρκοῦν του ἐργοστάσιον πορσελάνης ἀξίας 5 ἑκατομ. μάρκων, δὲν εἶνε ὁ μόνος ἐκ βασιλικῶν αἵματος ἐμπορευόμενος ἐν Γερμανίᾳ.

Τὸ μεγαλύτερον εἰσόδημα τοῦ πρίγκηπος Διπ Δεσμὸδ ὀφείλεται εἰς τὴν πώλησιν βουτύρου καὶ αὐγῶν ἐκ τῶν ὑποστατικῶν του. Ὁ πρίγκηψ Γουίδο φὸν Χένκελ εἶνε ὁ πλουσιώτερος ἰδιοκτῆτης ἀνθρακωρυχείων ἀλλὰ καὶ βιομηχανὸς μεταίτης. Ὁ πλουσιώτατος καὶ φίλος τοῦ Κάιζερ πρίγκηψ Μάξ Ἐγκὼν ἔχει ἐργοστάσια ζύθου καὶ εἶνε καὶ προμηθευτὴς ζύθου εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Αἰθίαν.

Οἱ μουσικοὶ τῆς Βιέννης καὶ Βουδαπέστης εἶνε φαίνεται γόητες. Ὁ κόσμος δὲν ἐλησμόνησεν ἀκόμη τοὺς ρομαντικοὺς ἐρωτας τῆς πριγκιπίσσης Σιμαί μὲ τὸν ἀθίγγανον μουσικὸν Ρίγκο. Τώρα νέον σκάνδαλον ἀγγέλλεται ἡ κόμησα Ἰλὸνα ἀραβονίζεσθαι τὸν ἀθίγγανον Ρούντι Νυάρι, βιολιστὴν. Ἡ κόμησα Ἰλὸνα εἶχε πρό τινος νυμφευθῆ τὸν κόμητα Σιμουνὸδ Σωρέτσι, ἀνήκοντα εἰς ἀριστοκρατικώτατην καὶ πλουσιωτάτην

οἰκογένειαν. Ὁ γάμος τῶν ἐθεωρηθῆ ἰδεῶδους εὐτυχίας. Καὶ θὰ ἦτο ἴσως, ἐὰν ἡ κόμησα δὲν παρευρίσκετο εἰς τι κοινὸν ὄπου ἐρωτεύθη ἐμμονῶς τὸν νεαρόν βιολιστὴν.

ΞΕΝΑ Α. Ο. Δ. Ο.

Γιατὶ παντρεύονται τὰ κορίτσια;

Κάποιος στὴ Γαλλία ἠρώτησε 95 κορίτσια 15—17 ἐτῶν γιὰ νὰ μάθῃ τὴν γνώμην των ὅτι ἀπεκρίθησαν ὅτι παντρεύονται διὰ νὰ ἔχουν μεγαλειότεραν ἐλευθερίαν καὶ νὰ ἐξέρχονται μόναι των, 10 διὰ νὰ διασκεδάσουν, 5 διὰ νὰ ταξιδεύσουν, 7 διὰ νὰ ἔχουν σπῆτι δικῶν των, 4 διὰ νὰ ἔχουν παιδιά, 61 διότι ἔτσι τὸ κάνει ὅλος ὁ κόσμος καὶ 3 δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν λέξι διὰ γάμον.

Τὰ ἀγγλικά ὀμιλοῦνται τώρα ἀπὸ 125 ἑκατομ. Πρὸ 20 ἐτῶν μόνον ἀπὸ 25 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ὀμιλοῦντο. Τὰ γερμανικά ὀμιλοῦνται ἀπὸ 80 ἑκατομμύρια. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν 35,000,000 ἀμερικανοὶ ὀμιλοῦσι ἰσπανικά. Ἐκτὸς τῆς Γερμανίας 20,000,000 ὀμιλοῦν γερμανικά, ἔκτος δὲ τῆς Γαλλίας 14,000,000 μόνον ὀμιλοῦν γαλλικά.

Ὁ Σάγης τῆς Περσίας ἔχει μίαν πύπαν ἀξίας 400,000 φράγκων. Εἶνε καταστρεφισμένη ἀπὸ πολυτίμους λίθους.

Οἱ κερσανοὶ φονεύουν μεγάλην ποσότητα ἰχθύων.

Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνδρός εἶνε περίπου 12 ο)ο βαρύτερος τοῦ τῆς γυναικὸς.

Ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει δι' ἔλλειψιν ἀέρος εἰς 5 λεπτά, δι' ἔλλειψιν νεροῦ εἰς μίαν ἐβδομάδα καὶ δι' ἔλλειψιν ὕπνου εἰς 10 μέρες.

Εἰς ἐνδειξὴν πένθους οἱ κάτοικοι τῶν νήσων Σάνδουιτς βγάνουν ὅλα τὰ μπροστινὰ δόντια των!

Τὰ ὑψηλότερα κύματα τῶν γαλλικῶν θαλασσῶν δὲν ὑπερβαίνουν τὰ μ. 4,75. Τὰ ὑψηλότερα κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀνέρχονται καὶ εἰς 13 μέτρα.

Ἐπὶ 1,000,000 ἀνθρώπων 225 γυναῖκες καὶ 882 μόνον ἄνδρες φθάνουν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 100 ἐτῶν.

κ. Κ. ἐνταῦθα, — Ἴδου κατὰ ἓναν φίλον τοῦ κρασιῦ πῶς θὰ ἐπέλθῃ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη.

Ψέμμα πῶς ἡ ἀνθρωπότης
θὲ νὰ δημοκρατηθῇ,
Μόνον μὲ κρασάκι πρώτης
Στὸ μεθύσι ἂν στρογγῆ,
εἶν' ἔλλειψις ν' ἀδελφωθῇ.

Στρατιώτην-Μάγειρον, Πειραιᾶ. — Τὸ δημοσιεύομεν.

Στὰ προηγηθὸν! γονυπετής! τροχάδην εἶμα μίνα Θηριὸ μὲ ἔκαν' ἡ γραμμὴ λιοντάς ἢ κουραμάναι! Τ' αὐτὰ μου τὰ συνελθῆσα μὲ τῆς Λαμπρῆς τὰ [σμπάρα, καὶ ὅπου πέσω σύγγισι θὰ σέρω καὶ τρομάρα! Μονάχα σὺ νὰ μὴ σωθῆς γλυκερὰ δεκαμερία, Καὶ νὰ μὴ μᾶς χωρίσῃς κουζίαν μου Μαρία!

Ἐλληνα, Γαλαξιδιον. — Καὶ τὸ ἰδικό σας.

ΣΤΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΑΣ

Ἄστε τὴ λίμα, ἄστε τὴν, νὰ μὴ σὰς φάρ [πάλι, ἄστε τὴ λίμα, βουλευταί, τὰ λόγια εἶναι [φτώχεια, Σ' αὐτὸ τὸ χάλι ποῦρθαμε δὲν ἔχουν ἐρθεῖ [ἄλλοι,

Κι' άγέρα μοναχά μπορεί να πιάσωμε στά βρόχια,

Δα' Ελένην Γ. — Σωστός κατακλυσμός σατυρικών ποιημάτων. Δημοσιεύομεν και τὰ ιδικά σας,

Στους σακαράκες

Σας γνωρίζω από την όφι, της σκουρογιάς τη φοβερή, Σας γνωρίζω από τη κόφι, όπου . . . πράσσα καρτερεί.

Είς πτωχόν τὸ πνεῦμα

Ω! εἴν' ἀλήθεια! οἱ πτωχοὶ στὸ πνεῦμα [οἶν πεθαίνουν, Πετοῦνε στὴν ἀγύριστη οὐρανοβασιλεία! Ὅσοφ' λαφρό' ναι τὸ μυαλό, τόσφ' μποροῦν [μὲ μιά, ψηλότερ' ἀπ' τὰ σύννεφα σὺν φουσκες ν' ἀνεβαίνουν.

Σ' ἕνα τραγουδιστῆ

Τοῦ νυχτοκόρακα ἡ φωνὴ τὸ θάνατο μὴν αἶμα μά' όταν ὁ Δῆμος τραγουδῆ κι' ὁ κόρακας [ψοφάει.

κ. Ν. Δ. Σεκόπουλον, ἐνταῦθα. — Ἐλήφθη. Κάτι παρόμοιον ἔχει δημοσιευθῆ εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. πρὸ καιροῦ.

κ. Ἀστέριον Ἀλέξανδρον, Ἄλμυρον. — Τὰ ἐπιστημονικὰ θὰ δημοσιευθοῦν, ἡ δὲ σημειώσεις ἐδόθη εἰς τὸ Λογιστήριον.

κ. Ε. Νάτσον, ἐνταῦθα. — Αἱ ἐρωτήσεις ὅμως ἀνελληνικώταται! Οἱ Καραγκούνιδες τῆς Θεσσαλίας δὲν εἶνε «Βλάχοι» ὡς τοὺς ὀνομάζεσθε. Οὔτε ὁ Κουτσάλλης ὡς τὸν ἀποκαλεῖτε. Τὸ ποίημα ἔχει δημοσιευθῆ εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο.

κ. Σπύρον Τασιόπουλον. Ἄλῃ — Τσελεπῆ. — Ἡ κρίσις τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ ἐδημοσιεύθη.

Γυμνασιόπαιδα, Κέρκυρα. — Τὰ σταλλέντα φαίνονται πολὺ καλὰ. Ἀδύνατον ὅμως νὰ δημοσιευθοῦν ἐὰν δὲν μᾶς σταλλῆ και τὸ τέλος.

κ. Μαζαράκιν, ἐνταῦθα. — Προσταγὰς καὶ φερμάνια μόνον ὁ Σουλτάνος βγάζει· ἡμεῖς συνιστῶμεν. Δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ στείλετε εἰς τὸν κ. Σ. μάρτυρας. Δοκιμάσατε καὶ αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἱκανοποιήσεως ἀφοῦ ἔλα τὰ ἄλλα ἀπέτυχον.

κ. Ἀλέξ. Σ. Λόντον, ἐνταῦθα. — Τὸ Σαλόνι δημοσιεύεται.

κ. Φῶτον Γιοφύλλην, Κέρκυρα. — Δημοσιεύεται. Μὴ μεταχειρίζεσθε εἰς ἔλα τὰ γραφόμενά σας Κερκυραϊκὴν τοπικὴν γλῶσσαν, καὶ ἀπολυμένετέ τὰ ἔσον μπορεῖτε ἀπὸ τὴν λῶβαν τοῦ Ψυχαρισμοῦ. Γὰρ τοὺς τυπογράφους θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας.

Φοῖβον, Βόλον. Δημοσιεύονται τὰ ἄλλα ἐκτός τῆς «Μηλίτσας» διότι ἕνα παρόμοιον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. καὶ τοῦ «Βλάχου» ποῦ ἔδειρε τὰ εἰκονίσματα.

Σκυλόπαιδα, ἐνταῦθα. Μὰ ἡ δικὴ τῆς σταφυλοῦς ἔχει δημοσιευθῆ καὶ εἰς τὸν «Μπερτόδουλον» ἀκόμα!

Φιλανθῆ, Λευκάδα. Τὸ ἀράσσο τοῦ παππᾶ ἔχει δημοσιευθῆ εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. Κάρι καὶ ; ; ; Ἄρῳ εἴσθε Ἕλληνας γιὰτὶ γράφετε φράγκικα διηγήματα; Οἱ Εὐρωπαῖοι ἔχουν τοὺς δικούς των νὰ περιγράφουν τὰ δικά μας καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν Ἕλληνας μὴ ξενίζοντας γὰρ τὰ δικά μας.

Ποταμογάτανα, Κέρκυρα. Τὸ ἐλάβαμεν καὶ θὰ τὸ ἰδοῦμεν. Διατί ἐκλέγετε τόσον βαρετὰ θέματα;

κ. Α. Σκαλτσᾶν Ναύπλιον. Θὰ δημοσιευθοῦν.

κ. Ε. Δημητριάδην καὶ . . . ὁ Γαρέφης θὰ δημοσιευθῆ.

Προσθέτει δὲ ὅτι διὰ τὸ «Βενέτικο» καὶ τὰ «Κράββακα» θὰ γράψῃ προσεχῶς ἐρωτᾷ τὸν κ. Νάτσον διατί τὸ τραγοῦδι τῆς «Λυγερῆς» τὸ ἔκαμε καλλιὰ-κουβάρια.

Ὁ κ. Σπύρος Τασιόπουλος ἀπαντῶν εἰς τὸν Κουκουβῖνον λέγει ὅτι τὸ στὸ χωρίον Μίλο τῆς Ἰθώμης ὑπάρχον Κάστρο τὸ σήμερον λεγόμενον «Παλιόκαστρο» ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν τὸ 1170 μ. Χ.

Ὁ ὑπερήφανος δὲ πολεμικὸς Ἕλληνας λέγει τὸ λέγει: «Παλιόκαστρο» ἢ «Κάστρο τῶν Βενετσάνων», ὅχι διότι εἶνε χαλασμένο, ἀλλὰ διότι ἀπὸ τότε ποῦ ἔγεινε ὡς σήμερον οὐδὲως ἐξετέλεσε τὸν προορισμὸν του, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τῶν προγόνων του, τὰ ὁποῖα λέγει «Ἕλληναίκα».

Ὁ κ. Κ. Γ. Λαγουμιτζάκης ἀπαντῶν εἰς τὸν Κουκουβῖνον λέγει ὅτι οἱ Κρήτες κατεσκευάζον τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς χωρὶς αὐτῆς διότι ὁ πατὴρ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὅταν ἦτο μικρὸ παιδάκι καὶ τὸν ἐκυνηγοῦσε ὁ πατέρας του ὁ Κρόνος νὰ τὸν φάη, ἔλασε τὴν ἀκοήν του ἀπὸ τὰς φωνὰς καὶ τὸν θόρυβον ποῦ ἔκαναν οἱ Κούρητες, γιὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ ὁ πατέρας του τὰ κλάυματα τοῦ μικροῦ καὶ τὸν ἀποστείλῃ στὸ πατρικὸν στομάχι του.

Οἱ Ἕλληνες ἐγλυφαν ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς δράκοντα, διότι αὐτὴ ἐνέβηκε θάρρος καὶ καρτερίαν εἰς τοὺς πολεμῶντας, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀφροδίτης χελιδνὴν διὰ νὰ εἰκονίσουν τὴν ἐκ θαλάσσης καταγωγὴν τῆς, διότι αὐτὴ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης.

Πρὸς δὲ τὸν κ. Ἐμ. Νάτσον λέγει ὅτι ἡ πατρίς του εἶχε ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων χρόνων τὸ ὄνομα Κρήτη, τὸ ὁποῖον πολυεθῶς ἐξηγεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἄλλοι λέγουσι ὅτι παρήχθη ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ κεράννου, Κρήτες=λαὸς μεμιγμένος καθ' ὅτι ἐπ' αὐτῆς ἐπέδρασαν, εἰς πολλὴν ἐνωρίτερον χρόνον ἢ ἐν ἄλλαις Ἕλληναῖς χώραις, διάφοροι λαοὶ ἐκ Συρίας, Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, ἄλλοι πάλιν λέγουσι ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ κῶς-τος=τὸ ἀνώτατον μέρος, κορυφῆ, κεφαλῆ. Πλὴν τοῦ ὀνόματος τούτου ἡ Κρήτη ἀναφέρεται ὑπὸ τὰ ὀνόματα Ἀερία, Χθονία, Ἰδαία, Κουρήτις, Ζακηνία, Δολιχῆ, Μακρόνησις, Ἐκατόμπολις, Κάντια κτλ.

Ἐρωτᾷ δὲ τὸν Κουκουβῖνον ποῖα τὰ ἐπιθέτα τοῦ Ἀθηνασίου Διακίου καὶ τοῦ Ρήγα Φερραίου;

Ὁ Κρόνος εὐχαριστεῖ τὴν δεσποινίδα Ἀλκυόνα διὰ τὴν πληροφορίαν περὶ τοῦ χρησιμοῦ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἀπὸ ποῦ μέρος εἶνε.

Ὁ Κρόνος ἀπαντᾷ εἰς τὸν κ. Μιχαὴλ Ἀγγελον, ὅτι τὸ ἀληθὲς ὄνομά του εἶνε Εὐάγγελος.

Ὁ Κρόνος ἀπαντᾷ εἰς τὸν κ. Κουκουβῖνον, ἐρωτήσαντα «πῶς δύναται τις ἄνευ οἰωνοῦ ἀστρονομικῶν ἐργαλείων κλπ. νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἀπ' Ἀλλήλων ἀπόστασιν δύο πύλων ἢ σημείων τῆς γῆνης ἐπιφανείας, κειμένων τοῦ μὲν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ δὲ πρὸς δυσμὰς», ὅτι τότε μόνον ἔποπε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἰδιαιτέρως, ὅταν θ' ἀπῆντα εἰς τὰς ἰδικὰς του πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις, καὶ νὰ μὴ ἀναθετῇ τὰς ἀπαντήσεις εἰς ἄλλους καὶ τὸ κάνει σὺν τὴν ἀλεπού ἀποῦγε ἐργάτες κι' αὐτὴ ἀκριδολόγος» προσθέτει δὲ ὅτι εἶνε ἔτοιμος ν' ἀπαντήσῃ καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις του, ὅταν κι' αὐτὸς ἀπαντήσῃ εἰς τὴν περὶ πλανήτου Οὐρανοῦ ἐρώτησίν του.

Ὁ Κρόνος βλέπων ὅτι ὁ κ. Κουκουβῖνος μετέβαλε τὸ σαλόνι τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. εἰς πανελλήνιον ἀγορὰν καὶ ὅτι δυνατὸν ἀργότερα μὲ τὴν ζήτησιν νὰ τὸ μεταβάλλῃ καὶ εἰς ἐκθεσὶν προῖόντων, προκαλεῖ πάντας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. ὅπως λάβουν μέρος εἰς αὐτὸ καὶ φέρῃ ἕκαστος (κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Κουκουβῖνου ὀρισθησομένην ἡμέραν) ὅτι παράγει ὁ τόπος του: π. χ. ὁ κ. Μπακογιαννόπουλος ἐκ Λαμίας νὰ φέρῃ: α'. σιτάρη ἀπ' τὴ Λαμία, β'. πεπόνια ἀπ' τὸ Κόμμα, γ'. κρομμύδια ἀπὸ τ' Αὐλάκι, δ'. σουσάμι ἀπὸ τὸν Ἀχινοῦ καὶ τὰς Ράχες, ε'. ἀχλάδια ἀπὸ τ' Ἀχλάδι, στ'. λιναρί ἀπ' τὸ Φτελιὸ καὶ μερικὰ καράβια ἀπὸ τὴ Μιντζέλα. Ὁ κ. Κουκουβῖνος ἔμως τί θὰ φέρῃ; — ἡ ἀπάντησιν εἰς τὸν κ. Λαγουμιτζάκην.

Ὁ Κάρτ ἐρωτᾷ τὸν κ. Παπαχαντζῆ μήπως ἡ καταγωγὴ του εἶνε ἀπὸ τὰς Θή-

βας!! γιὰτὶ κάτι τέτοιο μύριστηκε!

Ὁ Ε. Νάτσον ἐρωτᾷ τὸν Κουκουβῖνον, τὸν ζῶντα πρωταπριλιάτικον νεκρὸν, σὺν σαφῶ καὶ πολύμαθο γεροντάκι ποῦ εἶνε, νὰ τοῦ πῆ ἀπὸ πότε καὶ ἀπὸ ποῦ ἄρχισε ἡ συζήτησις διὰ τὸν αετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου», διότι διάβασε κάτι σχετικὸν διὰ τὴν θεωρίαν αὐτὴν καὶ τοῦ ἐγεννήθη ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ περισσότερα.

Ὁ Ε. Νάτσον ἐρωτᾷ πάντα Ἑπειρώτην καὶ τὸν κ. Ἀστέριον Ἀλέξανδρον ἰδιαιτέρως, νὰ τὸν πληροφορήσουν πότε καὶ ποῦ ἰδρύθησαν εἰς τὴν Ἑπειρὸν τὰ πρῶτα Ἕλληνα ἰσοπέδια, καὶ τί σημαίνει ἡ ἐθνικὴ ὀνομασία Κουτσόβλαχος τῆς Ἑπειροῦ, Ἀλβανίας καὶ Μακεδονίας, καὶ Καραγκούνης τῆς Θεσσαλίας, καὶ προσέτι, ἀν γνωρίζουν, ποῖα εἶνε ἡ καταγωγὴ τῶν Κουτσόβλαχων καὶ Καραγκούνιδων, ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ αἷμα των.

Καὶ παρακαλεῖ ἰδιαιτέρως νὰ τοῦ ἀπαντήσουν διὰ τὴν τελευταίαν ἐρώτησίν του, διότι βλέπει Κουτσόβλαχους γνησίους Ἕλληνας.

Ὁ ἴδιος Ε. Νάτσον ἐρωτᾷ καὶ πάλιν τὸν Ἀστέριον Ἀλέξανδρον διατί τὸ χωρίον τῆς Ἐπαρχίας Πωγωνίου Μεντζιτιές, κατοκούμενον ὑπὸ τῶν λεγομένων Ἀρβανιτοβλάχων, ὀνομάσθη οὕτω καὶ ἀπὸ ποῦ.

Ὁ Ε. Νάτσον χαίρετᾷ τὸν κ. Μαζαράκην ἐγκαρδιώτατα καὶ φιλικώτατα διὰ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. καὶ τὸν Ἀλέξ. Λόντον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιμένει: κι' αὐτὸς μαζί με τὸν Κουκουβῖνο ἀνέκδοτα τοῦ σταρτηγοῦ Λόντου, καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ καμμίαν συγγένειαν μὲ τὸν Λόντον τὸν στρατηγόν.

Ὁ Ἀλέξ. Λόντος ἰδὼν ὅτι ἡ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 170-7 φύλλον τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. ἐρώτησις του «ἀπὸθεν παρήχθη τὸ ὄνομα Λουκάς» δὲν ἐλύθη, ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος λέγων ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ Λατινικοῦ ὀνόματος Lux-Lucis = φῶς, ἄρα Λουκάς = Φώτιος.

Ὁ ἴδιος ἐρωτᾷ τοὺς κ. κ. Σαλονιζομένους ἂν ἔχωσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῶ ἀπαντήσουν, πῶς ὀνομάζετο τὸ πάλαι ἡ Θεσσαλονικὴ τῆς Μακεδονίας

Ὁ Ἀλέξ. Λόντος λέγει, εἰς τὸν νεκροφανεῖντα Κουκουβῖνον ὅτι τὸ πρωταπριλιάτικὸν φέμμα του ἦτο ἐπιτυχὲς μὲ ἀλάτι: μπόλινο, κατὰ τὴν φρασίαν του.

Ὁ Φῶτος Γιοφύλλης ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀπουσία ἐρχεται πάλιν στὸ «Σαλόνι τοῦ Α.Ο.Δ.Ο.» γιὰ νὰ μιλήσῃ μ' ὁσους τοῦ μιλήσαν' ὅταν ἔλειπε.

Καὶ πρῶτα πρῶτα λέγει στὸ γέρο Κουκουβῖνο πῶς κατὰ τὴν ἰδέαν του δοκοὶ δὲ λύνουν ποτὲ ἕνα ζήτημα παραμπερδεμένο. Γιὰ τὸ ζήτημα ἔπειτα τῆς εἰμαρμένης, ποῦ καπὸ τὸνε ρωτᾷε τί γνώμη ἔχει, ὁ Φῶτος Γιοφύλλης πιστεύει ποῦ ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴ δύναμιν νὰ διευθύνῃ τὴν τύχην του, καὶ ὅπως λέει: ἕνας ποιητὴς μας,

«Ὅποιος τὴν τύχην του ὀρίζει: βαστάει τὰ ἦνιά ὅλα μαζί».

Ὁ ἴδιος Φῶτος Γιοφύλλης παρακαλεῖ τοὺς Ζ. Κρούπ καὶ Μῶμον τὸν Ἑλικώνιον, ποῦ βρήκανε ἀνακαρίβεις στὰ ἀγραμμάτια κάποιου ταξιδωτοῦ, νὰ τὰ ξαναδιαβάσουν μὲ προσοχὴ καὶ νὰ σκεφθοῦνε πῶς ὁ Φῶτος Γιοφύλλης γράφει μόνον τὰς ἐντυπώσεις του. Ἀκόμα εἰδοποιεῖ τὸν Μῶμον τὸν Ἑλικώνιον πῶς δὲν εἶνε Βοιωτὸς, μὰ βέρος Ἐφτανησιώτης, καὶ τὸ θέλει.

Ὁ ἴδιος Φῶτος Γιοφύλλης λέει στὸ Φιλανθῆ πῶς ἔχει δικηὸν γιὰ τὸ τραγοῦδι τῶν Κωλοκοτροναίων — ἔπειτα τὸ ζέρει ὅλος ὁ κόσμος, — μὰ τὸ λάθος δὲν εἶνε

δικό του, ἀλλὰ τοῦ τύπου. Ἐνα τέτοιο λάθος ἐγένηκε καὶ στὸ γράμμα του γιὰ τοὺς Δελφούς, ὅπου παρελείφθη ἕνα ὀλόκληρο κομμάτι. Ὅσο γιὰ τὴ γλῶσσαν ἔμως ὁ Φῶτος Γιοφύλλης πιστεύει: πῶς αὐτὸς θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ πῆ: «Γιὰτὶ φίλε κ. Φιλανθῆ δὲ γράφεις καλύτερὰ γλῶσσαν;

Ὁ ἴδιος Φῶτος Γιοφύλλης στέλνει πολλὰ χαριετίσματα στὸ Μιχαὴλ Ἀγγελον καὶ τὸνε πληροφορεῖ πῶς στὴν Κέρκυρα δὲν ὑπάρχει χωρὶς Πάγος, ἀλλὰ μόνον Σπάγοι. Ὁμοίως χαριετᾷ τὸν κ. Ε. Ν. Νάτσον καὶ τὸν εὐχαριστεῖ γιὰ τὴ φροντίδα ποῦ ἔδειξε γιὰ αὐτὸν ζητώντας τον στὸ σαλόνι.

Ὁ ἴδιος Φῶτος Γιοφύλλης συγγαίρει καὶ εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ἀληθινὴ ἐθνικὴ καὶ φιλολογικὴ ἐργασία τοὺς τοὺς κ. κ. Ε. Ν. Νάτσον Α. καὶ Γ. Σκαλτσᾶ, Νικ. καὶ Μ. Ἀγκωνιάτη, Λάμπρο Καλογορα, Π. Λαμπριδῆ, Β. Παπαευθυμίου, Ἀλέξ. Γ. Βάρβ., Κ. Γ. Λογουμιτζάκη, Ι. Π. Σταματούλη, καὶ ἄλλους καταγίνονται νὰ μαζώσουν τὰ λαϊκὰ μας τραγοῦδια καὶ νὰ τὰ στέλνουνε στὸ Α.Ο.Δ.Ο. γιὰ δημοσίευσιν.

Ὁ κ. Ἐλ. Δημητριάδης, ἀφοῦ εὐχαιρήσῃ πρῶτα τὸν φίλατον Κουκουβῖνον διὰ τὰς εὐμενεῖς διαθέσεις ποῦ ἔδειξεν, ὅχι μόνον μὴ δυσχερῆσθηθῆς διὰ τὴν ἀδιάκριτον ἐρώτησιν περὶ τῆς κρίσεως του γιὰ τὸν Χριστουγεννιάτικον κτλ. διαγωνισμό, ἀλλ' ὑποσχεθεὶς ὅτι καὶ θὰ τὸν χαϊδέυῃ εἰς τὸ μέλλον, τὸν παρακαλεῖ θερμῶς νὰ ἀναλάβῃ, ἂν εὐαρεστήται, τὸ φιλικὸν βάρος νὰ ρίχνῃ καμμίαν πορὰ καμμίαν ματιὰν στὰ δημοσιεύματα ἐκάστοτε ἔργα του, καὶ νὰ τοῦ λέγῃ τὴ φιλικὴ γνώμη του ἐλεύθερα χωρὶς... πάθος, καὶ χωρὶς φόβον, ὅτι θὰ ψυχραθῆ ποτὲ εἰς τὰς ἐπικρίσεις του, γιὰτὶ καλὸ εἶνε κανεὶς νὰ συμμορφώνεται: πρὸς τὰς συμβουλὰς τῶν πεπειραμένων καὶ τῶν... γερωντοτέρων!

Ἄν εὐαρεστήται μάλιστα, ἂς εἶξῃ καὶ μιὰ ματιὰ εἰς τὰ παρελθόντα καὶ ἂς τοῦ γράψῃ δύο λέξεις.

Ὁ κ. Ζήτας Κρούπ (Θῆβαι) λέγει διὰ τὸ ζήτημα τοῦ θανάτου τοῦ Κουκουβῖνου ὅτι θὰ τὸ ἐπίστευεν ἐὰν δὲν ἔβλεπε εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. ὅτι ἦτο ἡ... 1 Ἀπριλίου, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐπιτρέπονται: τὰ ψεύδη! Τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅτι ἡ Ἁγία Ἄννα τῆς Εὐδοίας μὲ τὸν Κουκουβῖνον ἔχει τόσην σχέσιν, ὅσην τὸ Βλαδιβουστὸν μὲ τὴν Γῆν τοῦ Πυρός!

Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ μακκρίτου (!!) Κουκουβῖνου περὶ τῆς «Λειβαδίστρας» ὅτι ὀνομάζεται ἡ ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ πρὸς τὸ μέρος τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν «Ἅγιον Βασίλειον» σκάλα, διότι ὀλίγα, ὀλίγηστα μέτρα μακρὰν τῆς ἀκτῆς ὑπάρχουν ἐπιστρωμένα διασχίλια περὶπου στρέμματα βοσκῆσιμων γαιῶν (Λειβαδίων) παρὰ τοὺς ἀπεράντους ἐλαιῶνας τῶν Καπαρειωτῶν.

Ὁ αὐτὸς συγγαίρει τὸν κ. Μπ. Ντερουᾶ διὰ τὴν «ὑπομονὴν τῆς ἀπελπισίας», ὅπως καὶ τὸν κ. Ι. Μ. Μαγκανάρην διὰ τὴν ἀφορὰν τοῦ διηγήματος, ὡς τὸ «Βαράς, ἔ», ὁμοίως κατὰ πολὺ μὲν ἕνα Ἀθηναϊκὸν τῆς «Ἀκροπόλεως» τοῦ κ. Σταμ. Γ. Σταμ. Ὁ αὐτὸς ἐρωτᾷ τὸν κ. Γιοφύλλην διατί δὲν ἀναφαινεῖται στὸ Σαλόνι; παρακαλεῖ δὲ τὸν κ. Θανέμην νὰ ποσέχῃ νὰ μὴ ἀποστέλλῃ ἔσα πρὸ ἔτους ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. ὑπ' ἄλλου μεταφρασθέντα, ὅπως παρακαλεῖ καὶ τὸν κ. Τροϊζήνιον νὰ καθίστα γνωστὸν εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομά του δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν κ. Ζῆτα Κρούπ (Θῆβαι) μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὴν λάβῃ.

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓ. Δ. ΦΕΞΗ ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ ΕΝ ΤΗΙ ΟΔΩΙ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Ἐκατὸν δραχμῶν βιβλία καὶ μουσικὰ τεμάχια δύνασθε νὰ ἐκλέξετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνά 3 δραχμ. κατὰ μῆνα. Ζητοῦσατε τιμολόγιον.

Τύποις Π. Α. Πετράκου, Σοφοκλέους 7

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ὁ κ. Παπαχαντζῆς χαίρετᾷ τὸν ἰδιαιτέρως ἀγαπητὸν του Κουκουβῖνον. Ὁ κ. Ἄνδρ. Κ. Σκαλτσᾶς πληροφορεῖ τὸν Κουκουβῖνον ὅτι τὸ χωρίον λέγεται «Βοτολίστα» διότι ἐκεῖ μιὰ φορὰ ὑπῆρχον βᾶτοι: ἄφθονοι, καὶ ἐπειδὴ τὰ μέρη ὡς ἐκ τούτου ἦσαν δύσβατα, Τοῦρκος τις μπέης ἐπὶ Τουρκοκρατίας διερχόμενος ἐκεῖθεν εἶπε τὸ μέρος «Βατολίστα» ὁ κατόπιν μετετρέπη εἰς «Βοτολίστα».